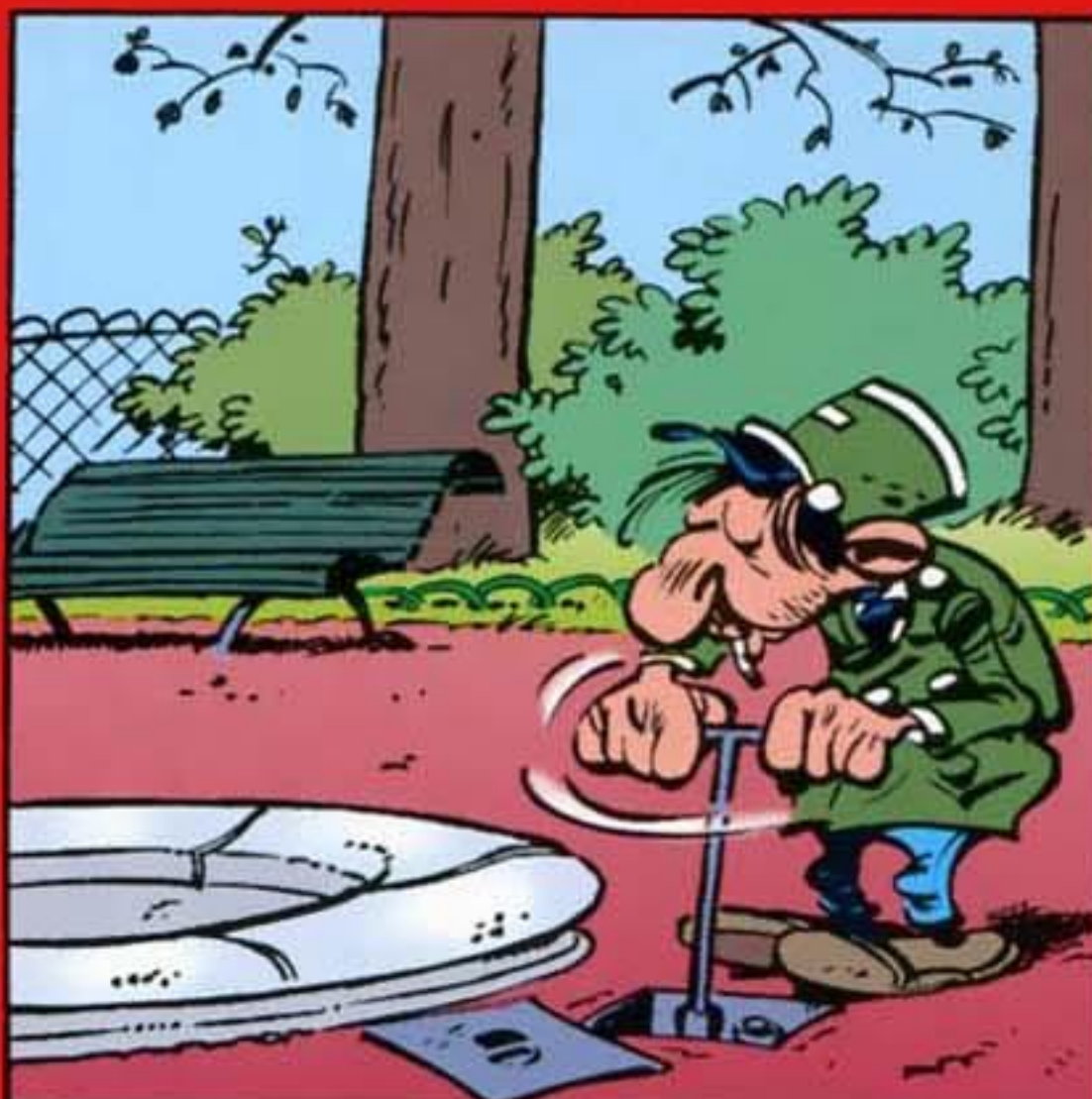

GUUST 6

Franklin
Tidehem
DELPORTE

DUPUIS

GUST 6

Frangin

DUPUIS

FAWC

www.gastonlagaffe.com

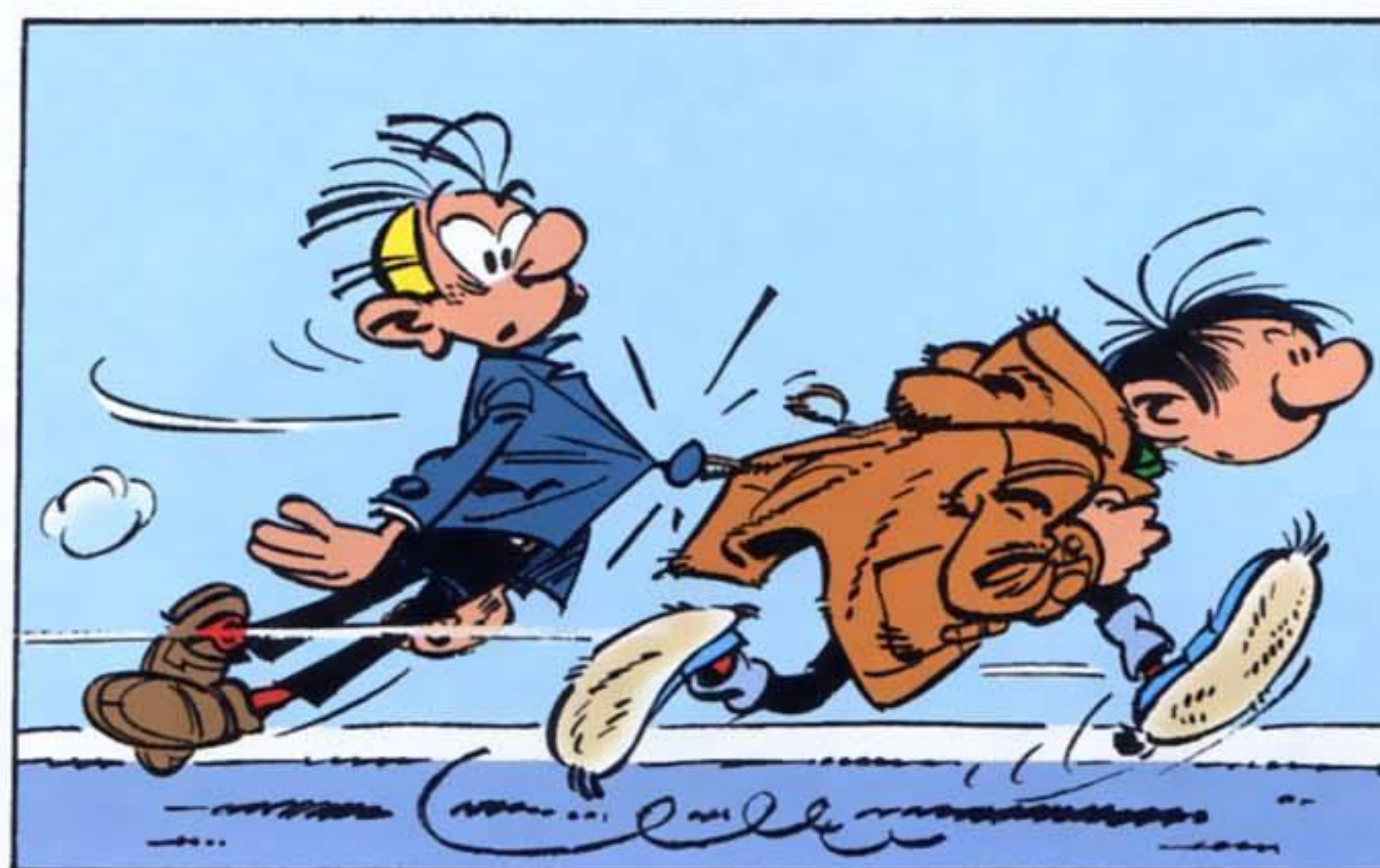
Inkleuring: Leonardo.
 D.1998/0089/218 — H.3/2006.
 ISBN 90-314-2006-9 — ISSN 0771-9752.
 © Eerste druk:
 Dupuis, 1966, 1967, 1973, 1974, 1986.
 © Definitieve druk, Dupuis, 1997.
 Deze uitgave verzamelt
 in chronologische volgorde de gags uit:
Flagrante flaters,
Flappende flaters,
Flagrante flappende flaters,
Heet van de flater,
Het zware verleden van Guust Flater.
 Gedrukt in België.

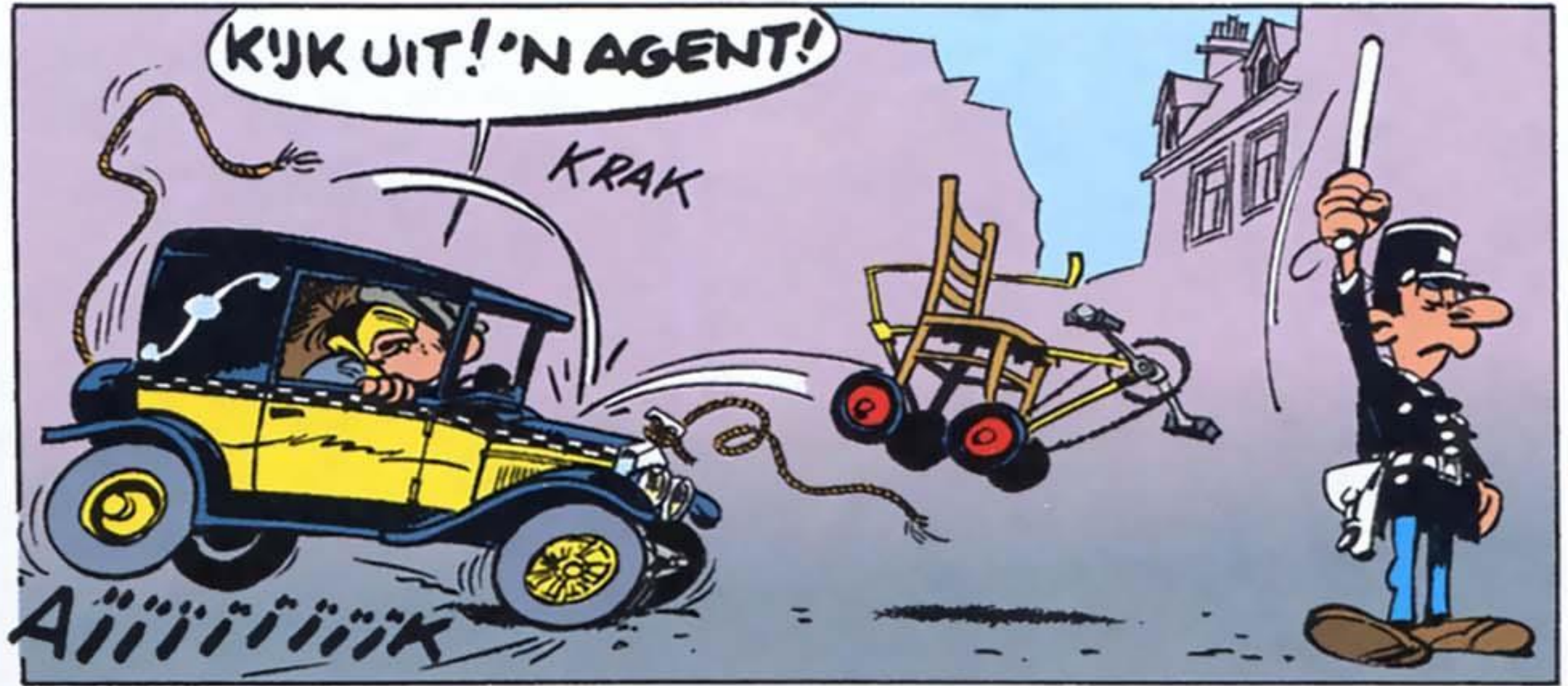
Foto achterkant: Frédéric Reglain/Gamma.

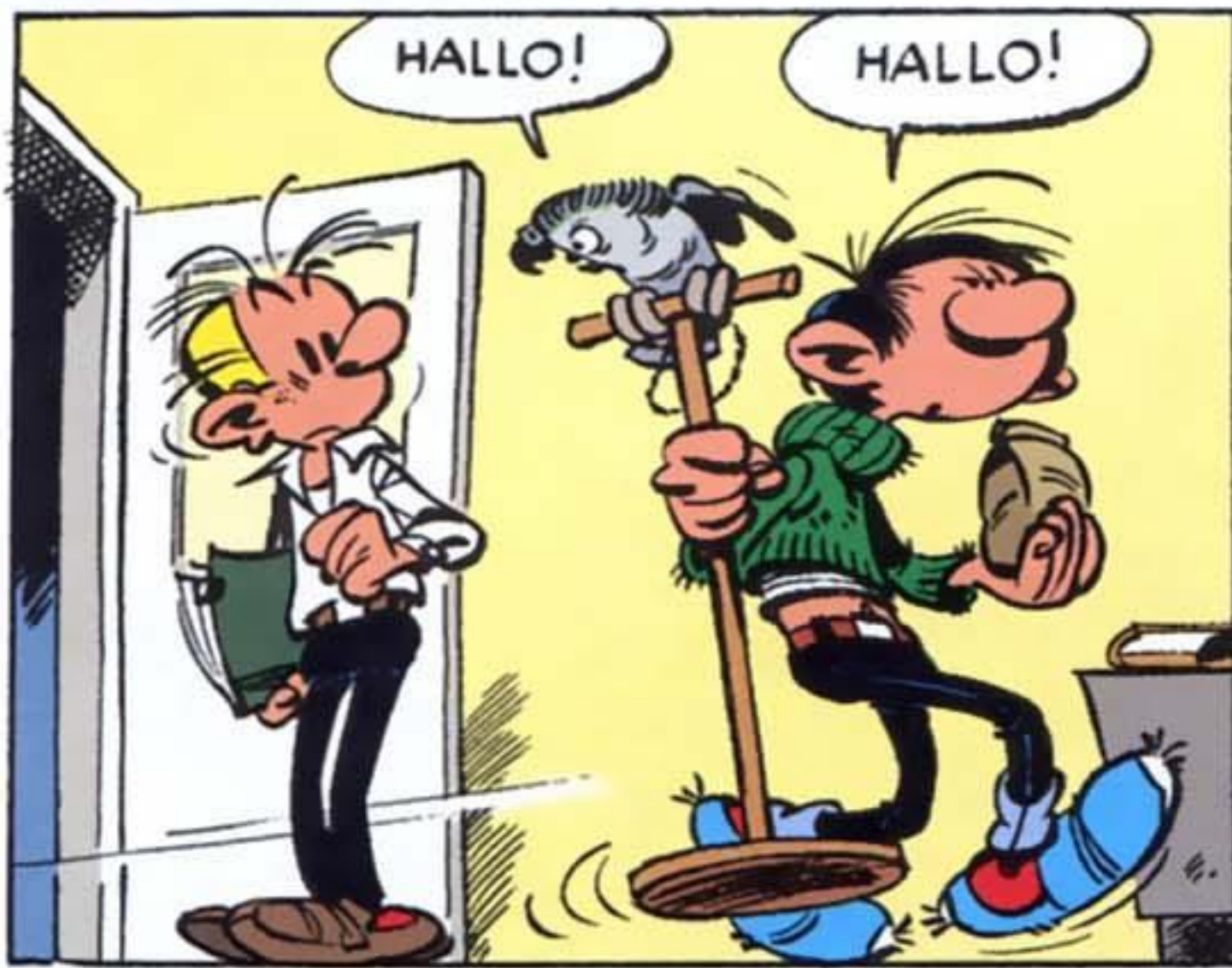
www.dupuis.com

FAWC
 For Anyone Who Cares

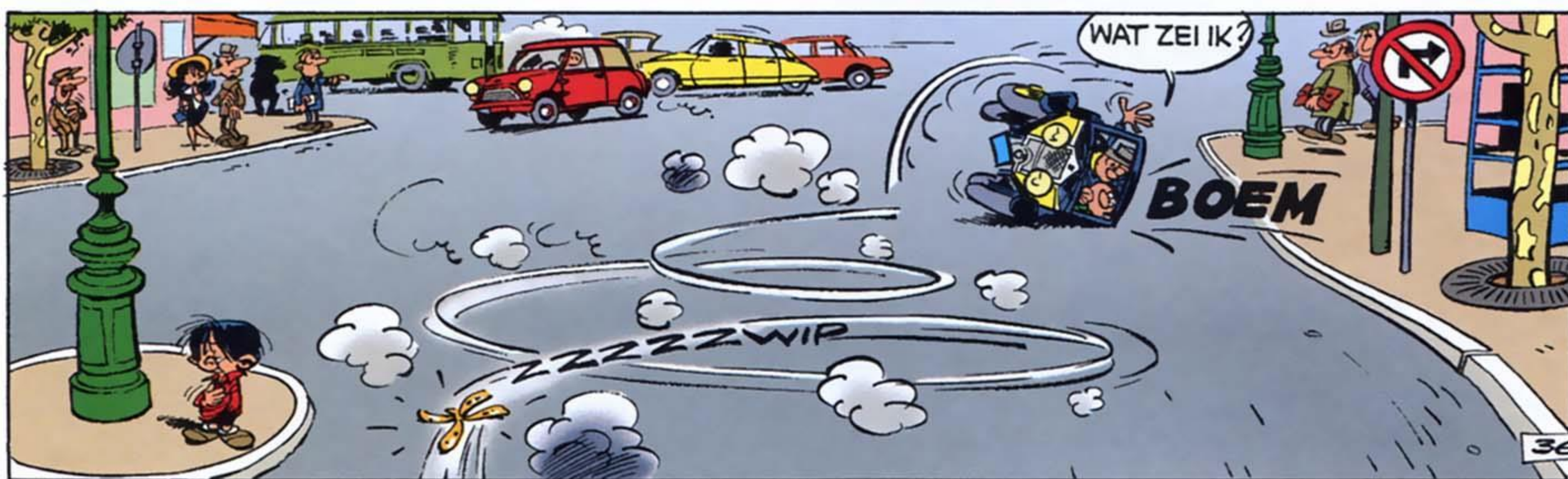

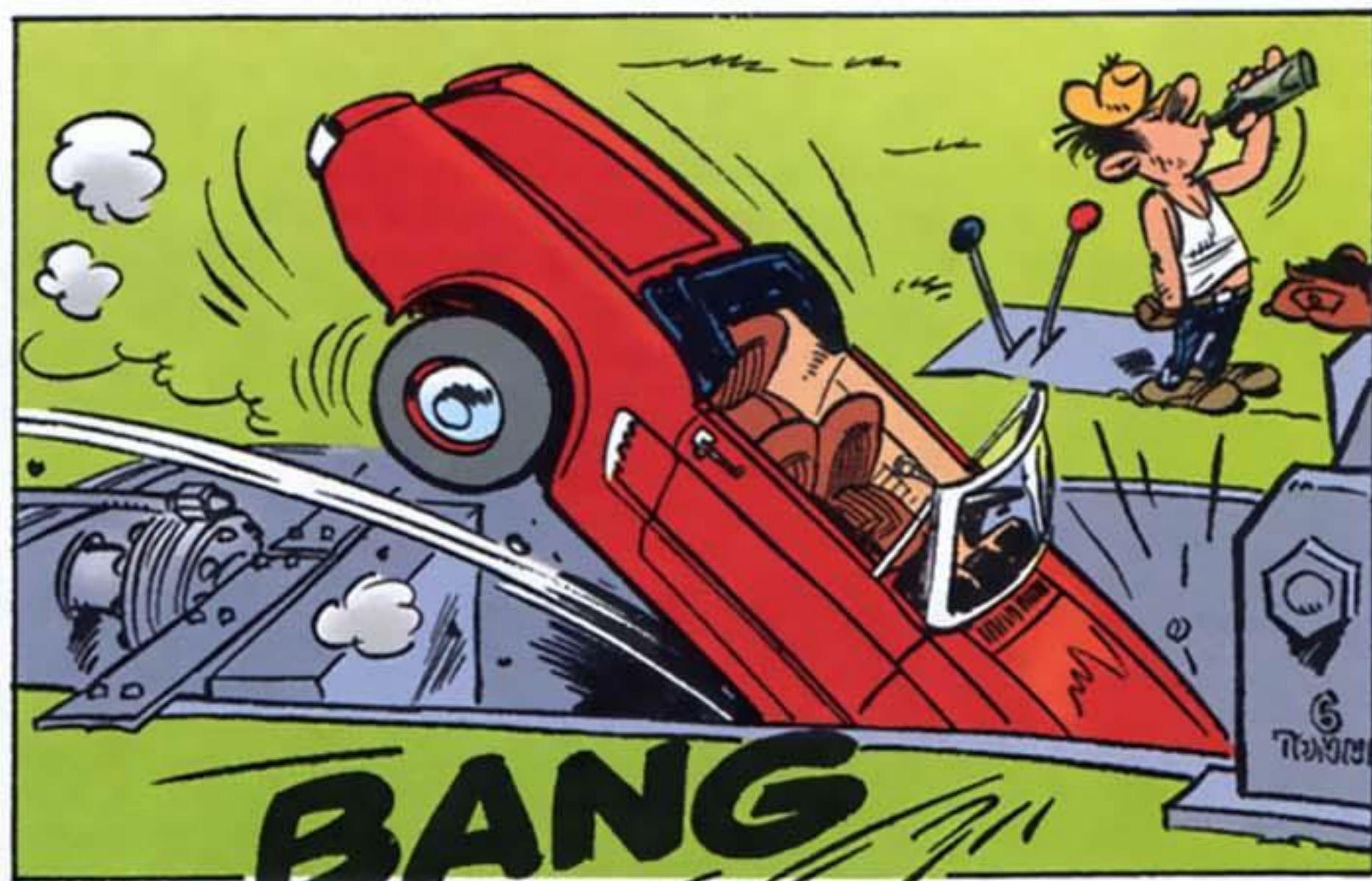

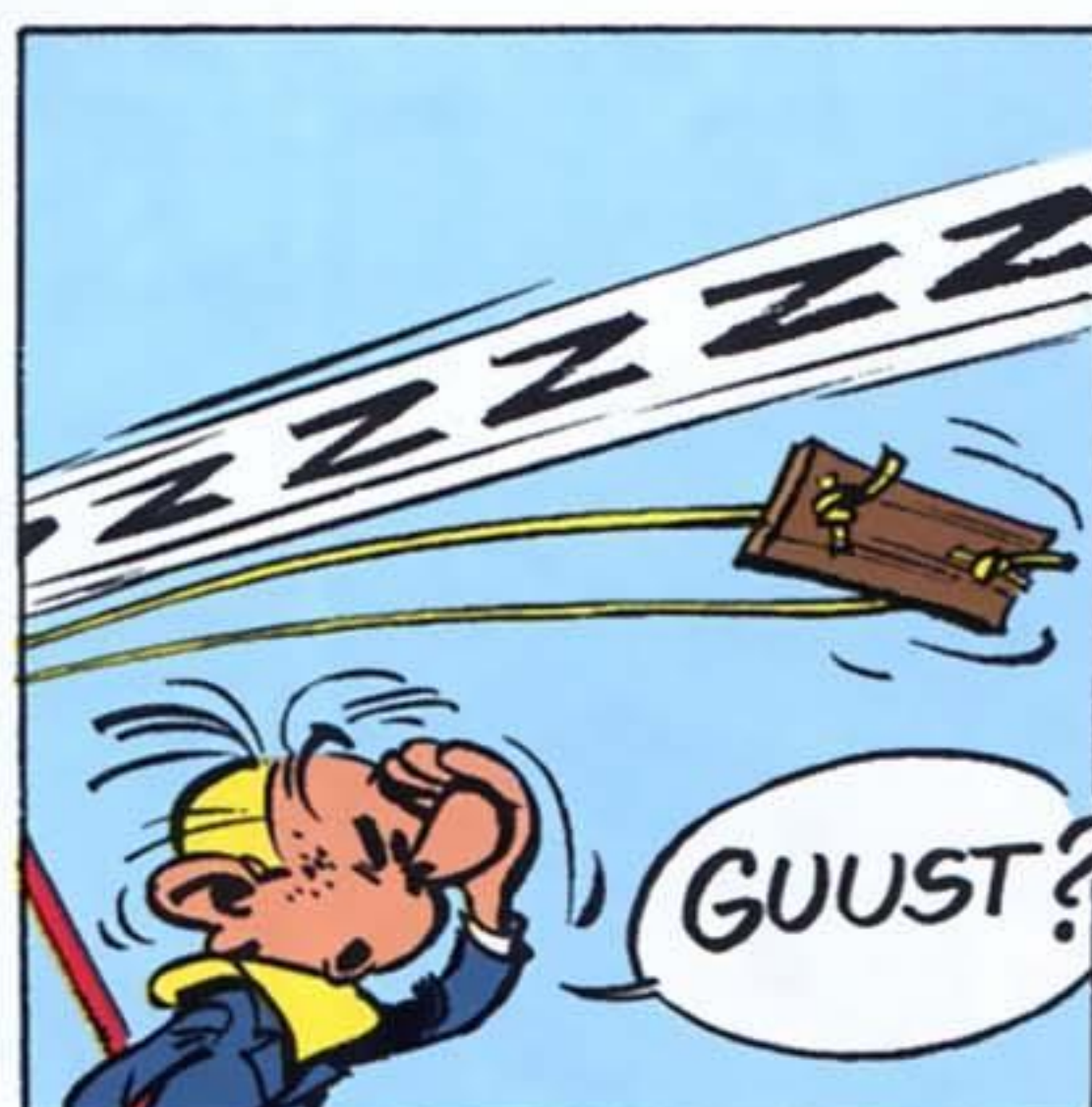

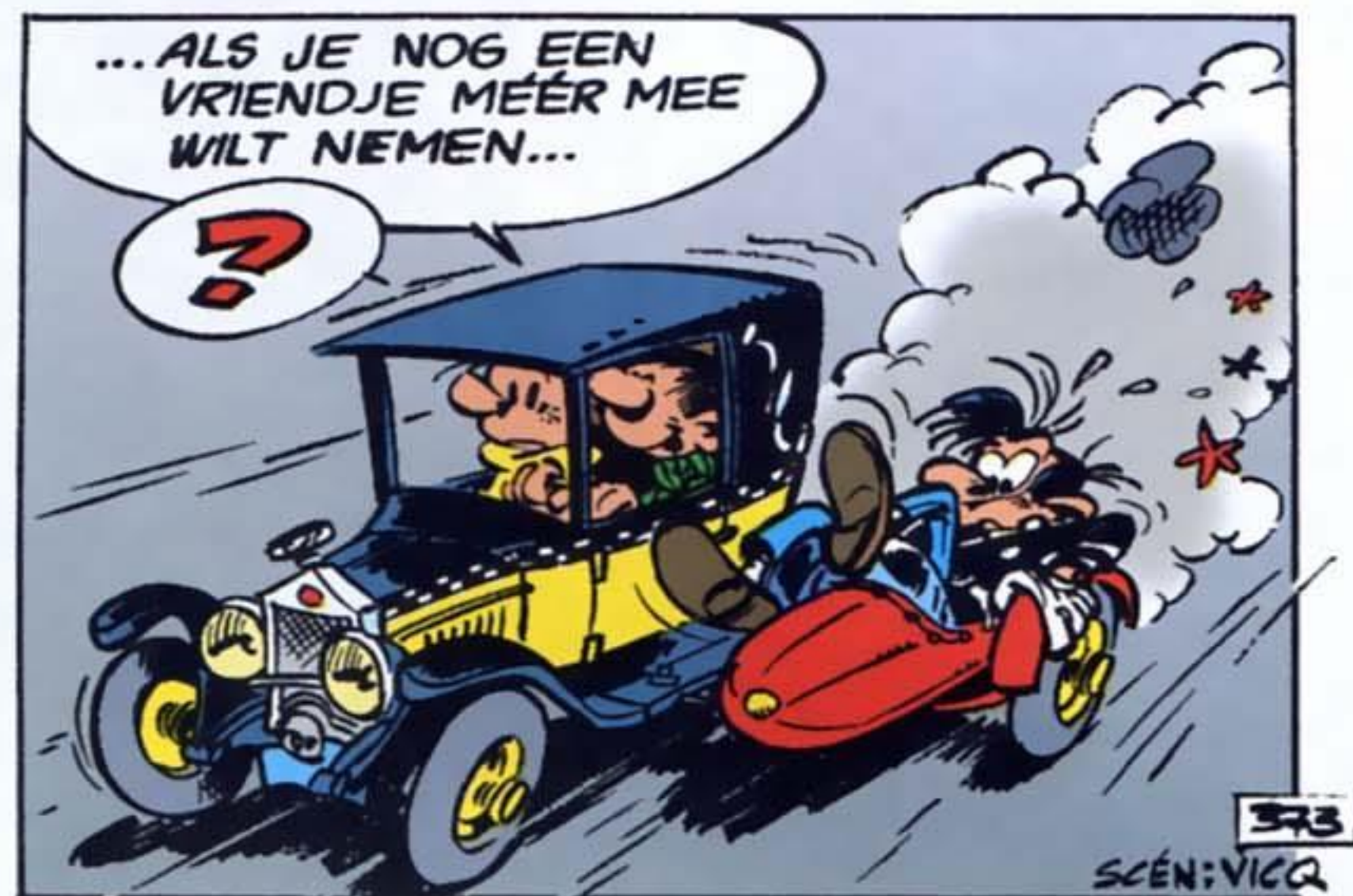

OOOOH,
MUNHEER GUUSTTT!
U HEBT HET WEER
EENS VOOR
ELKAAR!

JA,
MAAR NU LAAT
IK MIJN JOKER
TOCH VALLEN
...

Zoals gewoonlijk bezeten door zijn wetenschappelijke belangstelling, heeft onze medewerker Guust besloten een draad te spannen tussen het raam van zijn bureau en het raam van het bureau dat aan

Hoe dan ook, hij had de medewerking van Joost, de jongste bediende bij Smith. De ramen van zijn bureau kijken uit op het bureau van Guust, en beiden houden lange gesprekken door middel van tekens of via de open vensters (het wordt soms wel fris op kantoor...). Guust wist Joost ertoe over te halen uit zijn

Hiermee laten wij de bureauchef van Joost-van-Smith-aan-de-overkant weten dat, als hij een kortelings verdwenen schrijfmachine Remington-Noiseless model 1935 zoekt, hij die bij de conciërge van *Robbedoes* in ontvangst kan nemen. De conciërge heeft dat ding namelijk gevonden toen het door onze ontvangsthal schoof aan het eind van een stuk touw. Niet te geloven hoe stevig die schrijfmachines zijn...

MAAR ZEG
een aspirientje

DE VIJFDE...

VOCHTIG
WEERTJE!...IK ZAL MIJN
GASKACHELTJE AAN-
ZETTEN...

Nog andere pijlen op zijn boog...

Guust heeft nog steeds niet zijn idee opgegeven een touw te spannen tussen het raam van zijn bureau op de zesde verdieping en het raam van het bureau dat er aan de overkant van de straat precies tegenover ligt. Hij heeft zich dus in

verbinding gesteld met Joost, de loopjongen bij Smith, en hem over de telefoon gevraagd zijn raam open te doen. Daarna heeft hij:

- 1) pijl en boog uit een kast gehaald;
- 2) het einde van een kluwen touw aan de pijl vastgemaakt;
- 3) de pees losgelaten.

De pijl schoot weg, met daaraan het touw dat nog steeds opgerold was, en boorde zich in de lading van een open vrachtwagen die juist voorbijkwam. Het kluwen wikkelde zich langzaam af en het touw slingerde zich rond de verkeerslichten die op

ZEG NIET
twee olifanten

MAAR ZEG
een oliestel

de hoek van de straat staan. Vanuit ons venster konden we de verbouwereerde politieagent gadeslaan die, toen hij rond de verkeerspaal een touw vond met daaraan een pijl waaraan een haring zat — juist, het was de wagen van een vishandel —, met luide stem vroeg wie de idioot was die met een pijl uit vissen ging en zijn vangst dan zomaar op de weg achterliet. ■

Proces-verbaal

Wij, ondergetekenden, Vondelaar, Joost, brigadier, en Klapperkaak, Arie, wijkagent, geven kennis van de volgende feiten:

Heden, omstreeks 15.33 uur in de namiddag, rijdende op aan de reglementen beantwoordende tweewielige voertuigen, werd onze aandacht getrokken door het gedrag van een gewoon burger, gezeten in het midden van de rijweg en zodoende een gevaar vormend voor het verkeer. Bij nadere onderzaging bleek de persoon, die in zijn handen de uiteinden van twee touwen met een geschatte diameter van 4 millimeter vasthield welke in verbinding stonden met twee vensters op de zesde verdieping van twee tegenover elkaar liggende gebouwen, te heten: Flater, Guust, van beroep kantoorbediende.

Als beweegreden voor deze houding gaf hij ons zijn wens genoemde koorden te verbinden met het raam van een der bureaus aan de overkant. Teneinde dit te bereiken had hij een medeplichtige uit bedoeld bureau gevraagd het uiteinde van de helft van de draad uit zijn bureau-raam te hangen; het andere einde leidde naar bedoeld persoons eigen bureau. De verdachte voegde hieraan toe dat hij de twee uiteinden snel met

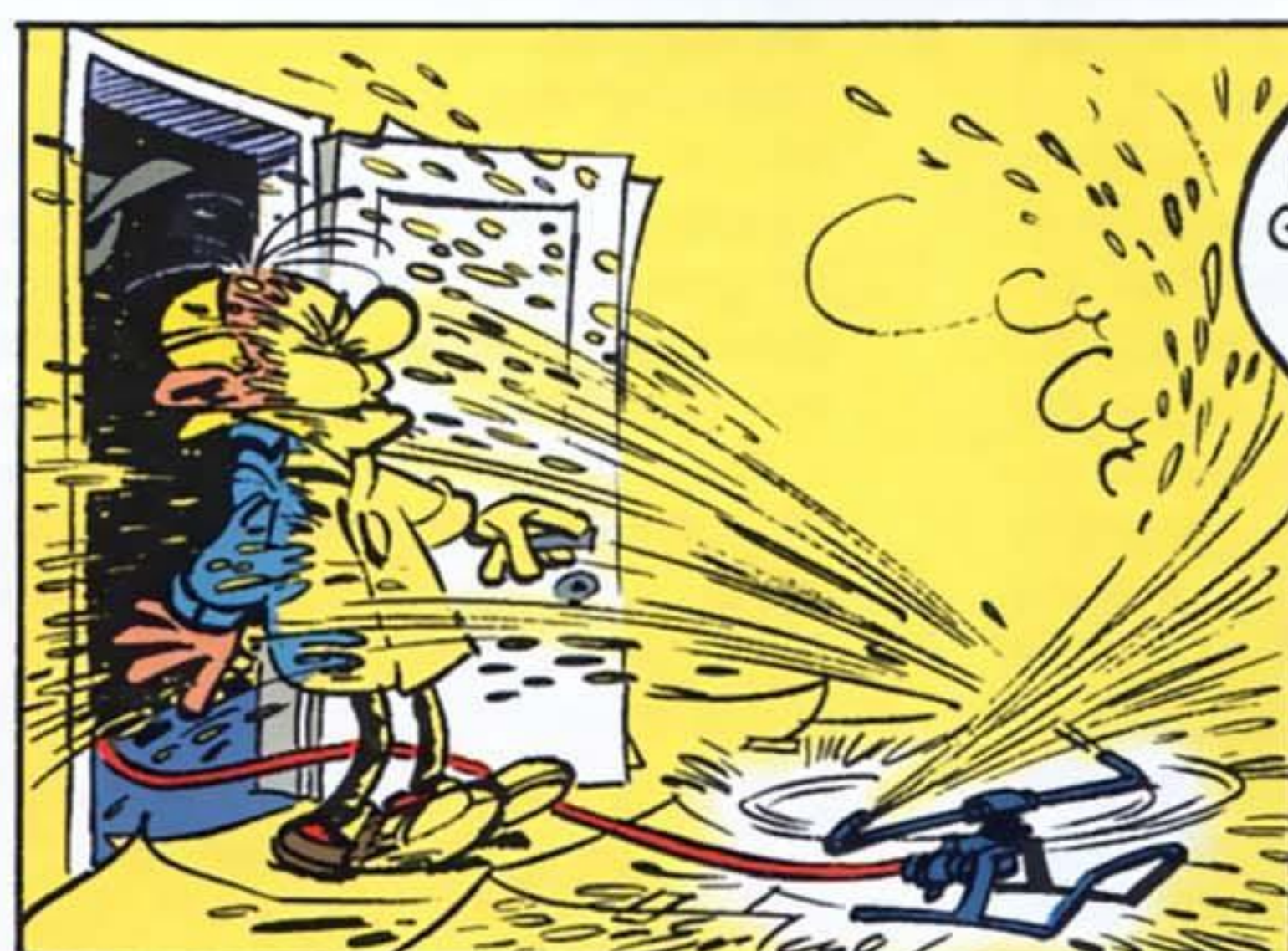
elkaar wenste te verbinden en dat het dan "gedaan was". De brigadier gelastte de overtreder de rijweg na het voltooien van zijn voornemen zo snel mogelijk te ontruimen en waarschuwde hem dat hijzelve in persoon na enige minuten zou terugkomen teneinde er zich ter plaatse van te overtuigen dat de openbare orde niet meer zou worden verstoord door voetgangers die zich op het doorgaans voor voertuigen gereserveerde weggedeelte ophouden.

Wij vervolgden onze ronde en konden, terugkerende langs dezelfde weg na een tijdsduur van enkele minuten, constateren dat de heer Flater niet meer ter plaatse aanwezig was. Maar precies op het ogenblik waarop brigadier Vondelaar met zijn fiets de draad passeerde die nog steeds op de grond

lag en met de uiteinden naar de bovengenoemde vensters liep, werd die draad plotseling opgetrokken en de fiets met de zich daarop bevindende brigadier Vondelaar bevond zich toen plotseling op een hoogte van naar schatting vier meter. Erin slagend zijn evenwicht en koelbloedigheid te bewaren, vond de brigadier in het zadel de tijd om aan het individu dat op zo'n ongelegen tijdstip het touw optrok, de opdracht te geven hem weer naar zijn oorspronkelijke positie terug te brengen. Ongelukkigerwijze was de stevigheid van de draad niet voldoende om de uitvoering van deze opdracht te kunnen volbrengen. Hij brak in het midden door, zodat de fiets en de brigadier op een onprettige wijze kennismaakten met de grond. Geholpen door zijn goede reflexen landde de brigadier zonder al te veel schade op de rijweg, maar desalniettemin zal hij een dokter moeten raadplegen om de ernst van zijn kneuzingen te laten onderzoeken. Hetzelfde kan niet worden gezegd van de fiets, waarvan de wielen door de schok volkomen omgebogen zijn. De heer Flater erkende het daderschap van dit touwtrekken in de volgende bewoordingen: "Nee maar! Jullie lijken wel gek om met je fiets mijn touw te breken net als ik dat omhoog wil trekken!" Gelezen, goed bevonden en getekend,

(Onleesbaar)

Open brief aan M. Demesmaeker

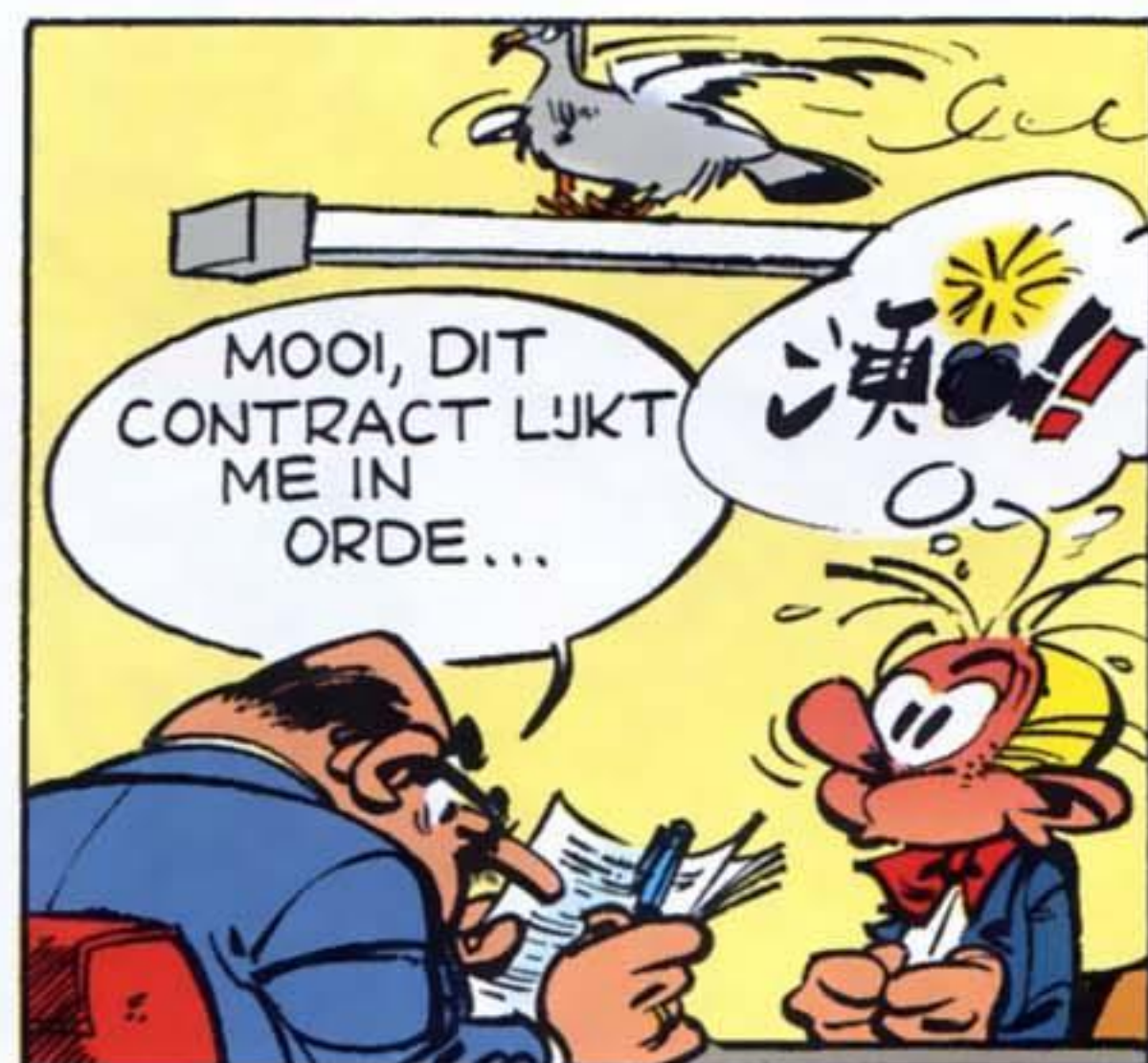
Waarde heer Demesmaeker, De gehele Robbedoes-redactie biedt u bij dezen haar welgemeende verontschuldigingen aan voor het voorval dat zich gisteren heeft afgespeeld. Onze verklaring zal u misschien doen begrijpen dat het hier geen aanslag op uw leven betrof — zoals u gisteren veronderstelde — noch een moedwillige vernieling van uw eigendommen. In werkelijkheid gebeurde er het volgende. Een van onze medewerkers, die met een zekere wetenschappelijke geest is begiftigd, heeft geprobeerd een touw over de straat te spannen ter hoogte van de zesde verdieping. De bedoeling was — naar we achteraf hebben vernomen — om de vreemdste voorwerpen over dat touw naar het raam van Joost-bij-Smith-aan-de-overkant

te transporteren. Als één uiteinde van het koord wordt opgeheven, begint de katrol namelijk door de zwaartekracht naar het andere uiteinde toe te lopen. Deze medewerker nu was die middag van plan om zo een fles limonade aan een wielje uit een metalen bouwdoos naar de overkant te laten lopen. Jammer genoeg heeft hij daarbij geen rekening gehouden met de knoop die midden in het touw zat en die de katrol liet ontsporen, net op

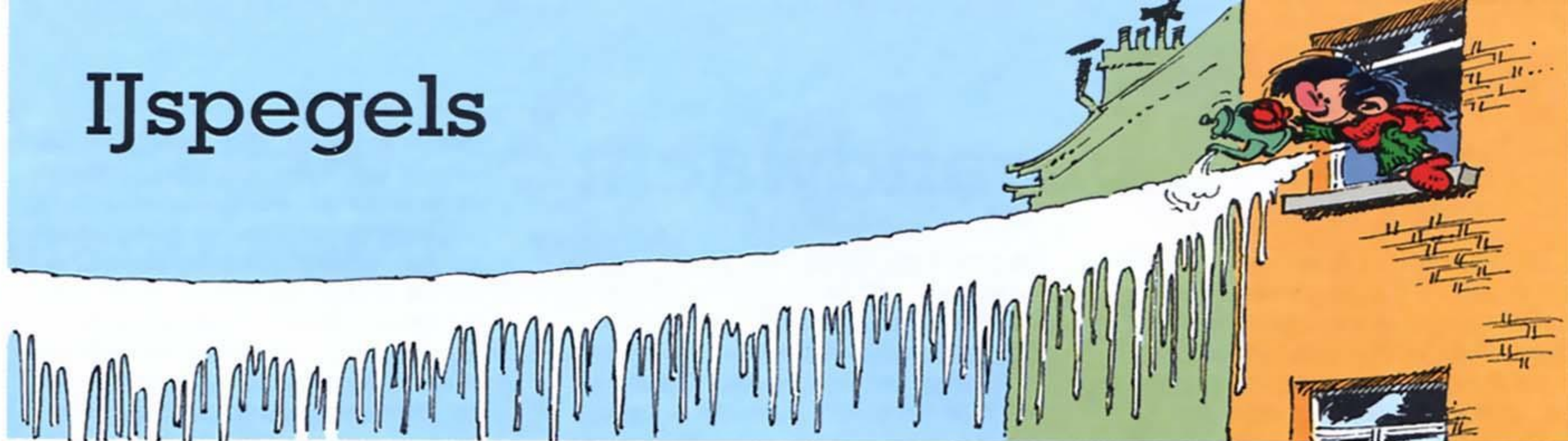
het ogenblik dat uw nieuwe auto onder dit gewrocht doorreed. Wij hebben onze medewerker wegens zijn onachtzaamheid behoorlijk de oren gewassen en zo iets zal niet meer voorkomen. De reparatiekosten van de wagen komen vanzelfsprekend ten laste van het weekblad. Wij hopen te kunnen rekenen op uw bereidwilligheid, na de reeds gisteren aangeboden verontschuldigingen die wij op deze plaats nog eens herhalen, en wij hopen dat u het voorstel zult herzien dat u gedaan hebt in verband met het mogelijke gebruik van de contracten. Bovendien maken wij van deze gelegenheid graag gebruik om u het allerbeste toe te wensen.

De Redactie

ZEG NIET
de doodgraver is even weg
MAAR ZEG
hij is uit-zonder-lijk

Ijspegels

Geef de keizer wat de keizer toekomt : Guust is een doorzetter. Je herinnert je zeker de tegenslagen die Guust had met het touw dat hij tussen zijn bureauraam en dat van Joost-van-Smith-aan-de-overkant wilde spannen. Wel, hij kreeg het voor elkaar. Met de hulp van Joost spande hij opnieuw een draad over de straat. Hij trotseerde daarbij een ijskoud vriezende noordoosten-wind.

Guust had weer eens een idee. Hij begon met wat draad te vieren zodat er een mooie, harmonieuze bocht ontstond. Vervolgens scharrelde hij een waterketel op die hij aan de wastafel in de garderobe vulde. Toen begon hij langzaam en

met een ijselijk geduld het water over de koord te laten lopen. Joost-van-de-overkant deed hetzelfde.

Dat hield hen de hele dag bezig. Omdat het raam openstond, moest de redactie met overjassen en bevroren pennen werken. Telefoon-gesprekken werden door klappe-rende tanden onverstaanbaar. We lieten hem zijn gang maar gaan, we konden het begrijpen. En het mees-terwerk nam langzamerhand vorm aan. Om zes uur 's avonds hing ter hoogte van de zesde verdieping een ijsbrug over de straat. Ondanks de koude troepten voorbijgangers op het trottoir samen om met de neus in de lucht dit schitterende voorwerp, gewrocht door twee

artiesten om de straat een feestelijk tintje te geven, te bewonderen.

Jammer genoeg was dit kunstwerk geen lang leven beschoren. Onder het ijselijke gewicht brak de draad precies in het midden door. En met een onheilspellend en kristalhelder getinkel vlogen de zes ramen onder Guust en de zes ramen onder Joost-van-de-overkant tegelijkertijd aan diggelen toen de ritzware ijs-blokken er uit volle macht tegenaan klapte.

De enige die zich grappige opmer-kingen kon veroorloven, was de gla-zenmaker die we moesten laten komen. Hij vroeg of nu "het ijs gebroken was op de redactie, haha-ha".

Waakzame brandwacht

Grote opwinding gisteren op de hoek van de straat. Twee brandweerwagens met loeiende sirenes blokkeerden het verkeer. Een kringetje brandbestrijders onder wie de indrukwekkende gestalte van Alfons Waterzat, kapitein van de plaatselijke brandweer, opviel, stond rond een brandmelder. Aan de ene kant onze medewerker Guust, die vergezeld was van een enigszins verfromfaaide kerstboom, en aan de andere kant brigadier Vondelaar van de plaatselijke politie. We hebben de verklaringen van brigadier Vondelaar kunnen beluisteren (nadat een schraperige brandweerman de sirenes had afgezet):

"Ik deed zoals gewoonlijk mijn ronde met waakzaam oog, toen daarin plotseling de top van een naaldboom terecht kwam, die gedragen werd door dit individu. (De politieman wees hierbij naar Guust.) Ik wilde dit gevaarlijke voorwerp in beslag nemen, maar door een onhandige beweging trok ik aan de voet in de vorm van een kruis — zoals ik nu doe — waardoor dit ding het glas van de brandmelder brak en achter de brandhaak bleef zitten — zoals ik nu voordoe — en omdat ik trok, gebeurde er dit — zoals ik nu doe..." "Niet trekken, domoor!" schreeuwde kapitein Waterzat. Jammer genoeg was het al te laat. Bri-

gadier Vondelaar had weer aan het handvat getrokken. Vlak daarop konden we genieten van het spektakel van drie met loeiende sirenes en gillende banden arriverende brandweerwagens die slechts anderhalve minuut nodig hadden om de plaats van oproep te bereiken. Wij zagen dat Guust zich stiltejes uit de voeten maakte, net op het ogenblik dat toevallig een politiewagen voorbijkwam, en de daarin aanwezige agenten hun collega Vondelaar hielpen, die zich enkele tientallen zeer boze brandweerlieden van het lijf moest houden. Er ontstond een kloppartij tussen de aanhangers van de twee korpsen ter verdediging van de openbare orde, gummi knuppels tegenover brandbijlen, maar dat duurde niet lang. Een van de brandweerlieden foeterde toen hij weer op zijn wagen krom: "Het is schandelijk! We waren net bezig onze kerstboom te versieren!" ■

PERSVERS

Brand in de brandweerkazerne: een kortsluiting heeft de kerstboom van de plaatselijke brandweerkazerne in brand gestoken. De brandweerlui waren zelf niet aanwezig. De schade was aanzienlijk. Zeventien blusapparaten en twee pompen vielen aan de vlammen ten prooi. De politie wil een onderzoek instellen.

Meneer Van Gestel was net bezig het dossier Knuvelder, Platanen en Zonen door te nemen toen hij achter zich de claxon van een zware vrachtwagen hoorde. Van Gestel vloog meteen plat op zijn buik onder het bureau en controleerde nog in een reflex of de deur van de kluis wel goed gesloten was. Daarbij constateerde hij meteen dat er geen vrachtwagen in zijn bureau stond en dat het rauwe geloei uit zijn telefoon kwam. Hij sprong naar het toestel en brulde woedend: "Wie is die stomme idioot die zo'n hels kabaal schept?"

Meneer Van Gestel, die volgens zijn eigen woorden ook niet van gisteren was, raadde onmiddellijk dat Guust hier achter zat. Via de intercom riep hij Kwabbernoot op.

Kwabbernoot was net bezig samenvattingen te maken toen een klein houten vogeltje onder zijn neus voorbijschoot en "koekoek!" riep. Toen schoot het weer terug in de telefoon. Verbaasd vroeg hij of Guust even bij hem langs kon komen.

Onze medewerker Guust schijnt ergens gelezen te hebben dat het moderne leven te dol wordt ("Werkelijk waar, Kwabernoot, aan al dat lawaai schijn je ten gronde te gaan!") en had daarom besloten het angstaanjagende

Bij juffrouw Jannie had hij de telefoon op een vernuftige manier verbonden met een oude grammofoon, die bij het overgaan een aria uit "De Barbier van Sevilla" ten gehore bracht. Jammer genoeg uit maar één groef, want er zat een barst in de plaat: "Waar is m'n mes, m'n mes, m'n mes, m'n mes..."

Dit op zich loffelijke streven heeft toch zijn weerslag gehad op de goede gang van zaken in het bedrijf. Toen namelijk in de drukkerij de telefoon een imitatie van de Big Ben weggaf, stroomden alle werknemers naar buiten omdat ze geloofden dat het zes uur sloeg.

En Krasser kon het duiveltje aan een veertje beslist niet waarderen. Het sprong telkens wel grappig uit de telefoon en het was niet eens het lelijkste duiveltje, maar het gooide telkens zijn pot Oost-Indische inkt om.

Het vervolg van dit alles was dat vanmiddag, toen een straaljager boven ons hoofd door de geluidsbarrière knalde, iedereen de hoorn afnam en "Hallo?" zei...

Tegenwoordigheid van geest

ZEG NIET
kadoedelatoe
MAAR ZEG

Kaatje, zou je de la willen dichtdoen?

Tijdens een bezoek van Alfons Waterzat, kapitein van de plaatselijke brandweer, aan onze redactie, dacht Guust geestig te zijn door een enorme flater te slaan. Van een ogenblik van onoplettendheid van de kapitein, die een lijst van mogelijke brandhaarden bij zich had, profiteerde onze medewerker door onder zijn bureau een van die oude rookbommen te ontsteken. Van deze pracht dingetjes heeft Guust al een paar jaar een hele kist in voorraad. Een gelige rookwolk vulde het vertrek en we konden daarbij de beroepsreflexen van de kapitein goed bewonderen: met zware en welluidende stem maande hij de aanwezigen aan

vooral hun koelbloedigheid niet te verliezen en daarna smeed hij een stoel door het raam.

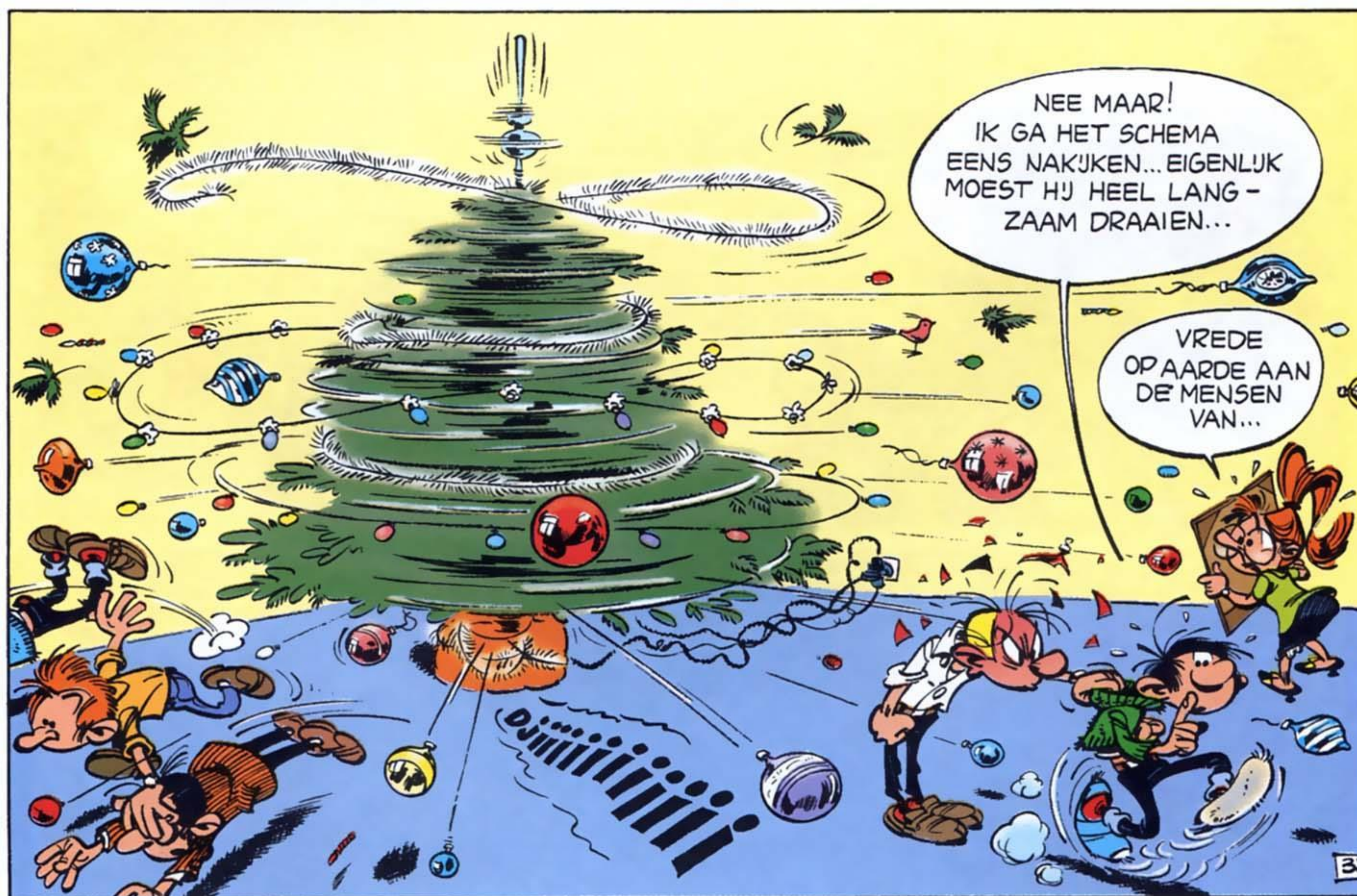
Guust verklaarde daarop dat men hem altijd verteld had dat een raam met een spanjolet werd geopend, maar — zo insinueerde hij snoodaardig — misschien hadden brandweerlieden een akkoord met glazenmakers.

In ieder geval, op een in het oog lopende manier onderhandelde kapitein Waterzat met een joviale glasnijder die hij met de grootste spoed had opgetrommeld en die doodleuk verzekerde dat hij zelden een man met zoveel vuur zag praten. ■

385A

385B

ZEG NIET
ik denk er nu wel te zijn
MAAR ZEG
ik denk, dus ik ben (er)!

Holte-onderzoek

Onze medewerker met een stethoscoop om zijn hals zien rondlopen is beslist geen alledaags gezicht. Enkel Kwabbernoot verdiende de eer een uitleg te krijgen over het medisch instrument dat rond de nek van onze held-zonder-werk hing.

"Begrijp je, Kwabbernoot, het gaat om het horloge van juffrouw Jannie..."

"Ah, werkelijk, Guust? Daar ben ik blij om. En zou je me nu verder willen laten gaan met mijn tekst?"

"Ja, ze had het aan mij gegeven om het te repareren, want ik ben een goed knutse-laar."

"Ik begrijp het al. Voordat je een chirurgische ingreep op dat klokje ging doen, wilde je eerst met behulp van die stethoscoop een diagnose stellen!"

"Welnee, stommeling! Omdat dat ding vanbinnen wat vuil was, heb ik het onder de kraan proberen schoon te maken. Toen is het in de afvoerpijp gevallen. Nu moet ik het weer trachten terug te vinden, anders krijgt juffrouw Jannie moeilijkheden met d'r moeder. En dit ding hier heb ik geleend van een kennis die medicijnen studeert. Daarmee luister ik aan alle leidingen om te weten te komen waar dat horloge is blijven hangen, en dan..."

"Mooi zo, Guust! En wil je me nu voort laten werken?"

Op het ogenblik dat deze regels werden geschreven, zat Guust in de kelder en beluisterde hij alle afvoerleidingen. We houden je op de hoogte van het verdere verloop.

Brandweerman-brandstichter?

De bandrecorder van onze medewerker Pruimpit heeft een rijke oogst geluidsdocumenten van een ontegenzeggelijke waarde opgenomen. Vooral de opname van een gesprek tussen Guust en Alfons Waterzat, kapitein van de plaatselijke brandweer, die een bezoek aan de redactie bracht:

"Hmmm... En hier? Ah, dat is jouw bureau?... Mmmm... het ruikt hier naar gas... Heb je een gaskachel?"
"Een komfoor om soep te koken... Het staat daar..."

"Kijk die slangen toch eens aan! En wat is dit voor iets?"

"Oh, dat... Een oude binnenband van m'n fiets... Leep, hé? En pas op, ik heb alle plakkertjes nagekeken. Er kan niets door. En het ventiel heb ik met kauwgum dichtgemaakt. Het is bovendien onmogelijk dat er gas uitkomt, anders kon ik toch geen soep koken, nietwaar? Proef maar eens hoe lekker ze is..."
"Nee, nee, bedankt... Maar wat zie

ik daar? Die verbinding tussen de band en de slang! Dat is werkelijk een schandaal!"

"Nou, moe! Die verbinding heb ik gemaakt met een hechtpleister van uitstekende kwaliteit! Kijk, de doos heb ik nog. Lees maar: Honsaplast, elastisch noodverband, hygiënisch en veilig. Kijk maar, het staat er in koeien van letters op!"

"En ik zeg je dat het naar gas stinkt! Heel erg!"

"Welnee! Dat is m'n preisoep!"

"Dan zal ik bewijzen dat hier gas ontsnapt... Ik houd m'n aansteker bij die las en je zult een klein blauw vlammetje zien..."

Hier wordt de opname onderbroken door een krachtige ontploffing. Nadat onze medewerker Pruimpit zijn microfoon had gerepareerd,

kon hij het laatste gedeelte van een gesprek tussen Kwabbernoot en Guust opnemen:

"Heb je die brandweerman met die blauwe kring rond zijn hoofd zien weggaan? Grappig, hé? Hahaha! Je zult lachen. Dat was Alfons Waterzat, met vol-gas! Hela, moet je niet lachen?"

"Guust, zie je niet dat m'n hele bureau overhoop geblazen is?"

"Ja, als Waterzat komt opdruiven, gebeuren er altijd ongelukken! Ik weet niet of het je is opgevallen, maar de kleren die de conciërge hem heeft geleend, zijn een beetje te klein voor hem... Bovendien was hij zo van streek dat hij ervandoor is gegaan met mijn pannetje op z'n kop... Pfff, ik maak wel weer een ander soepje, ik heb nog wat prei..."

Gasfiets

De gasontploffing in het bureau van onze medewerker Guust heeft onverwachte gevolgen gehad. Zo verscheen Alfons Waterzat, kapitein van de plaatselijke brandweer, weer eens op de redactie met een afdeling brandweerlieden en onder de hechtpleisters, vooral op de plaats waar zijn snor moest zitten. De kapitein wilde de bureaus sluiten in verband met het te grote brandrisico dat zij vormden. Hij besliste dat de door Guust in elkaar geknutselde rubberslangen die zijn gaskomfoortje versierden, geen voldoening schonken inzake veiligheid...

"Daarvan ben ik 'een levend voorbeeld", meende kapitein Waterzat.

"En als ik zeg 'levend', dan is dat aan een gelukkige samenloop van omstandigheden te danken!"

Guust heeft moeten beloven dat de rubberslangen vervangen zouden worden en wel zodanig dat zij zouden voldoen aan de veiligheidsvoorschriften en de reglementen van het gebouw. Guust ging onmiddellijk op zoek naar metalen buizen. Maar toen kapitein Waterzat en zijn

lieden hem met een brandende soldeerlamp zagen aankomen, trokken zij zich voorzichtigheidshalve terug, mompelend dat zo'n gediensige geest zelfs met een elektrische lamp een krachtige ontploffing zou weten te veroorzaken. Wat later nodigde Guust ons uit zijn werkstuk te komen bewonderen. Omdat hij geen buizen van de goede lengte had kunnen vinden, had hij het frame van z'n fiets gebruikt. "Toch is dat praktisch", zei hij, "want nu kun je zien of het gas door de buizen stroomt: dan draaien namelijk de pedalen!" ■

MEDEDELING

De persoon die onlangs 's nachts in de kelder het deksel van de centrale verwarming heeft geschroefd, wordt verzocht te zeggen waarom hij dat heeft gedaan.

Jan Netteman, conciërge.

OPMERKING: Om de waterketel open te maken. Nogal wiesde!

ZEG NIET

een wagenmakker

MAAR ZEG

een automaat

MEDEDELING

Morgen zal, als gevolg van reparaties aan de leidingen, het water worden afgesloten. Die leidingen werden doorgezaagd door een lid van het redactiepersoneel dat op zoek was naar een horloge. Het personeel wordt verzocht voortaan een voorafgaande toestemming aan de directie te vragen om in het gebouw werkzaamheden uit te voeren.

Jan Netteman, conciërge.

OPMERKING: We moeten dus de leidingen door horloges laten verstoppert zodat niemand meer weet hoe laat hij naar huis gaat.

VREEMDE INGEVING

De nooit verslappende vindingrijkheid van onze medewerker Guust Flater heeft weer eens een merkwaardig resultaat opgeleverd. We waren allen ten zeerste benieuwd naar het nut van de werkzaamheden die onze held-zonder-werk aan de waterketel van de centrale verwarming uitvoerde.

Inmiddels hebben we alles begrepen. Guust heeft in de ketel 25 kg gemalen koffie gegooit, en nu biedt hij iedereen die op onze kantoren werkt, dit brouwsel aan. Met of zonder suiker, naargelang van de voorkeur. Het is wel jammer dat deze koffie altijd zo naar stookolie smaakt...

AI! IK MOET OVER TWINTIG MINUTEN AAN HET ANDERE EIND VAN DE STAD ZIJN, EN IK HEB GEEN AUTO...

DENK ER OM DAT DE TRAM- EN AUTOBUSDIENST STAKEN!

EN NATUURLIJK GEEN TAXI TE KRIJGEN!

WIND JE NIET OP! IK ZAL JE ERUIT HELPEN!

HOE WIL JIJ DAT DOEN? NU JA, IK HEB GEEN KEUS.

KOM VLUIG MEE, NAAR LEO, HIER VLAKBIJ...

NOU JA, WE WACHTEN ALLEEN NOG OP MENEER KWABBERNOOT VAN ROBBEDOES...

... JA! LAAT ME ER AF! IK ZEG JE TOCH DAT IK DE REST WIL LOPEN...

LALALALA! IK BEN VEEL TE BLIJ DAT IK JE EEN DIENST KAN BEWIJZEN!

DAT IS AL DE DERDE KEER DEZE WEEK DAT ZE M'N SCHRIFMACHIETJE BIETSEN ZONDER ER IETS VAN TE ZEGGEN!

ZOU IK ZE ZELF HEEL EVENTJES MOGEN GE-BRUIKEN?

KLAAR IS KEES... 'T VALT NIET MEE ZO'N KRUIS-BOOG TE SPANNEN...

NU NOG IETS VINDEN WAAR IK MEE KAN SCHIETEN...

HET IS TOCH WAAR OOK! IK HOEF ZE MAAR OP M'N BUREAU TE ZETTEN EN ZE VERDWT...

...BIJ TOVERSLAG...

DONG

ZEG NIET
dat mag Joost
weten
MAAR ZEG
ik zal Vondel even
raadplegen

ZEG NIET
hij heeft een gaaf gebit
MAAR ZEG
hij staat met z'n mond
vol tanden!

Reclame die inslaat

Guust vond dat hij nodig wat reclame voor *Robbedoes* moest gaan maken. Hij heeft zo'n drieduizend folders gestencild met de opvallende slagzin "Robbedoes, het knalblad waar vuur in zit!" (Guust zou eigenlijk vaker slagzinnen moeten bedenken...), en die heeft hij in de neus van een raket gestoken. Een zelfgebouwde raket nog wel, waar hij drie weken aan had gewerkt (we hebben ons die hele tijd afgevraagd of Dupuis op een blik-slagerij aan het overschakelen was). Net voordat hij zijn raket lanceerde, heeft hij ons alles uiteengezet:

"Als ik nu het vuur aan de lont steek, gaat de raket tot een hoogte van twee of drie kilometer, want ik heb er behoorlijk wat kruit in gestopt. En op die hoogte — bang! — spat ze uiteen, en dat drukwerk vliegt dan in alle mogelijke richtingen, en de mensen kopen allemaal ons blad, en dan geeft meneer Dupuis me beslist mijn salarisverhoging... Kijk nu goed, Kwabbernoot. Ik hou er het lucifertje bij... Vijf, vier, euh... twee, drie, euh... Nou, geeft niks... Go!"

Als op commando hebben we ons op de grond laten vallen. Een daverend lawaai deed het hele gebouw op zijn grondvesten trillen. Toen we

opstonden, was de raket nog maar een klein stipje dat vuur spuwde. Een paar ogenblikken bleef dat stipje daar hangen, waarop het nadien heel snel groter en groter werd. "Het komt weer op ons af!" riep Krasser, die arendsogen heeft. Wij doken opnieuw op de grond, het hoofd tussen de armen, op het ergste voorbereid... Even later was het

en dat de lancering mislukte..."

Uit de gebroken ramen van Knuvelder en Platanen kwamen nu dikke rookwolken. Plus een paar gestencilde folders van Guust, die leuk naar beneden dwarrelden...

Maar je kent Guust. Hij is niet voor één gat te vangen. De volgende dag stond hij bij een gasverkoper een reusachtige weerballon met

behulp van een gasfles op te blazen (hij had weer een goede reclameslagzin op die ballon geschilderd). Toen de ballon zowat op knallen stond, sprong hij los. Als een dronken straaljager, en met een triviaal geluid zijn gas uitstotend, schoot hij in de gekste bochten door de straat. De steeds waakzame Vondelaar, die net langsfietsde, kreeg de ballon tegen zijn rug aan en voerde een merkwaardige luchtsprong uit. Aangedreven door de ballon

vloog hij over een caféterras heen, tussen een plataan en de krantenwinkel door, en door de rode lichten — onder de afkeurende blik van wachtmeester IJzervreter, zijn chef. Verder zagen we hem niet meer. Maar we hoorden nog het geknars van remmen en het gebrul van IJzervreter dat een agent die tijdens zijn diensturen reclame maakt, op een flinke straf kan rekenen...

Sensationele reportage

Guust is er, in zijn onophoudelijke speurtocht naar originele ideeën, in geslaagd clandestien binnen te dringen in de Renaultfabrieken in Flins. Clandestien, want Guust weet hoe weinig fabrieksdirecteuren originele ideeën op prijs stellen.

Hij is in een carrosserie geklommen, teneinde jullie alle verschillende etappes van de montage te kunnen beschrijven.

Bij zijn terugkomst hebben wij allemaal hartelijk gelachen. Maar na drie dagen begint het ons nu toch wel wat de keel uit te hangen. Zou een van onze lezers ons kunnen vertellen hoe je iemand van in de oven verharde syntetische verf af kunt helpen?

De aanwezigheid van een blauw gemetalliseerd individu in het kantoor kan de goede reputatie van *Robbedoes* grote schade berokkenen. Vooral als Krasser er nog behagen in schept hem in de was te zetten en te doen glimmen.

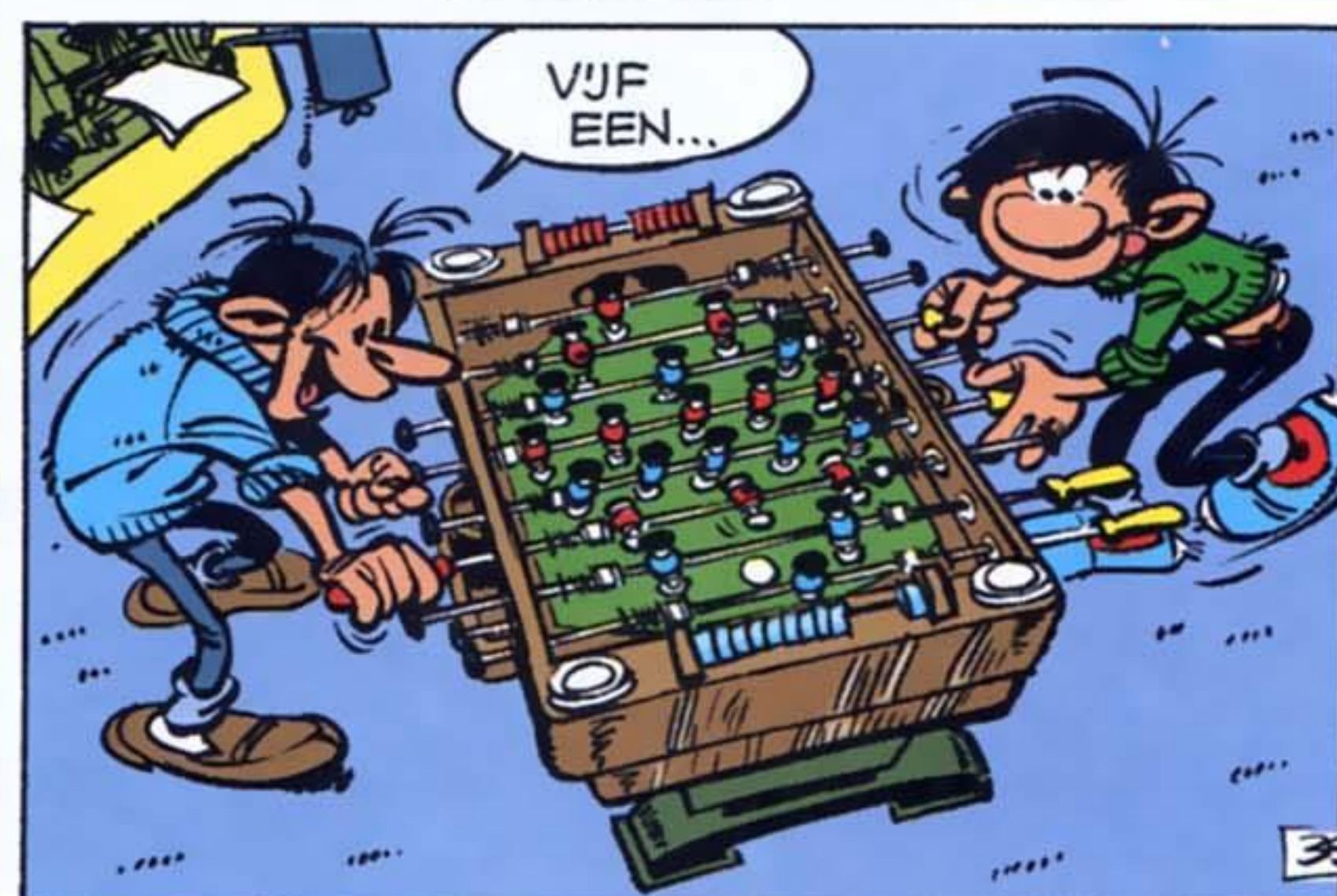
alsof alle ruiten van de hele straat op hetzelfde moment braken. En daarop volgde een verschrikkelijke ontploffing die de muren deed wankelen.

"'t Is hiernaast!" zei Pruimpit.

"Bij Knuvelder en Platanen!" knikte Krasser.

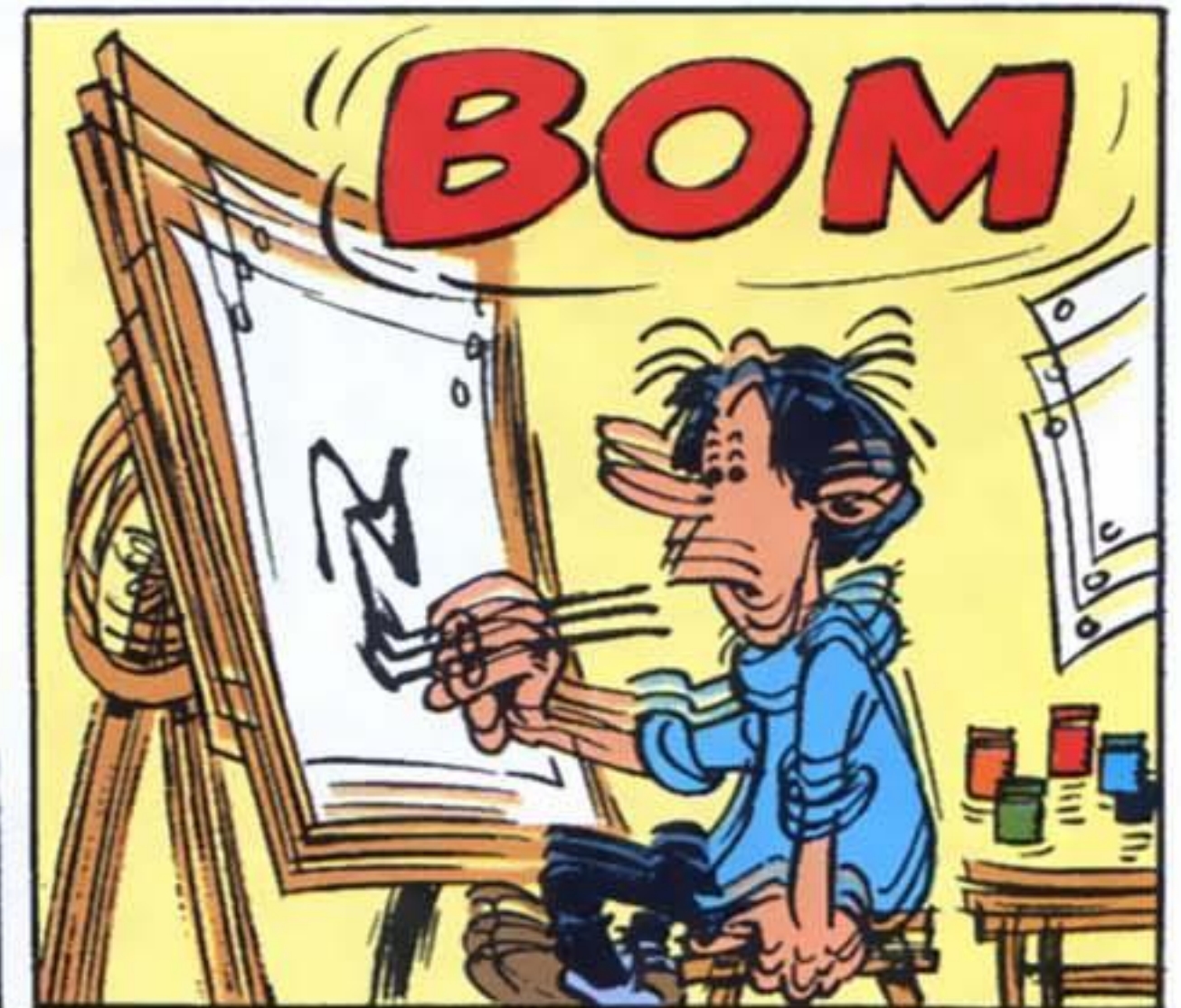
We keken allemaal naar Guust. Die haalde lam zijn schouders op: "Bwoah! We zullen ze maar zeggen dat het een raket van de NASA is,

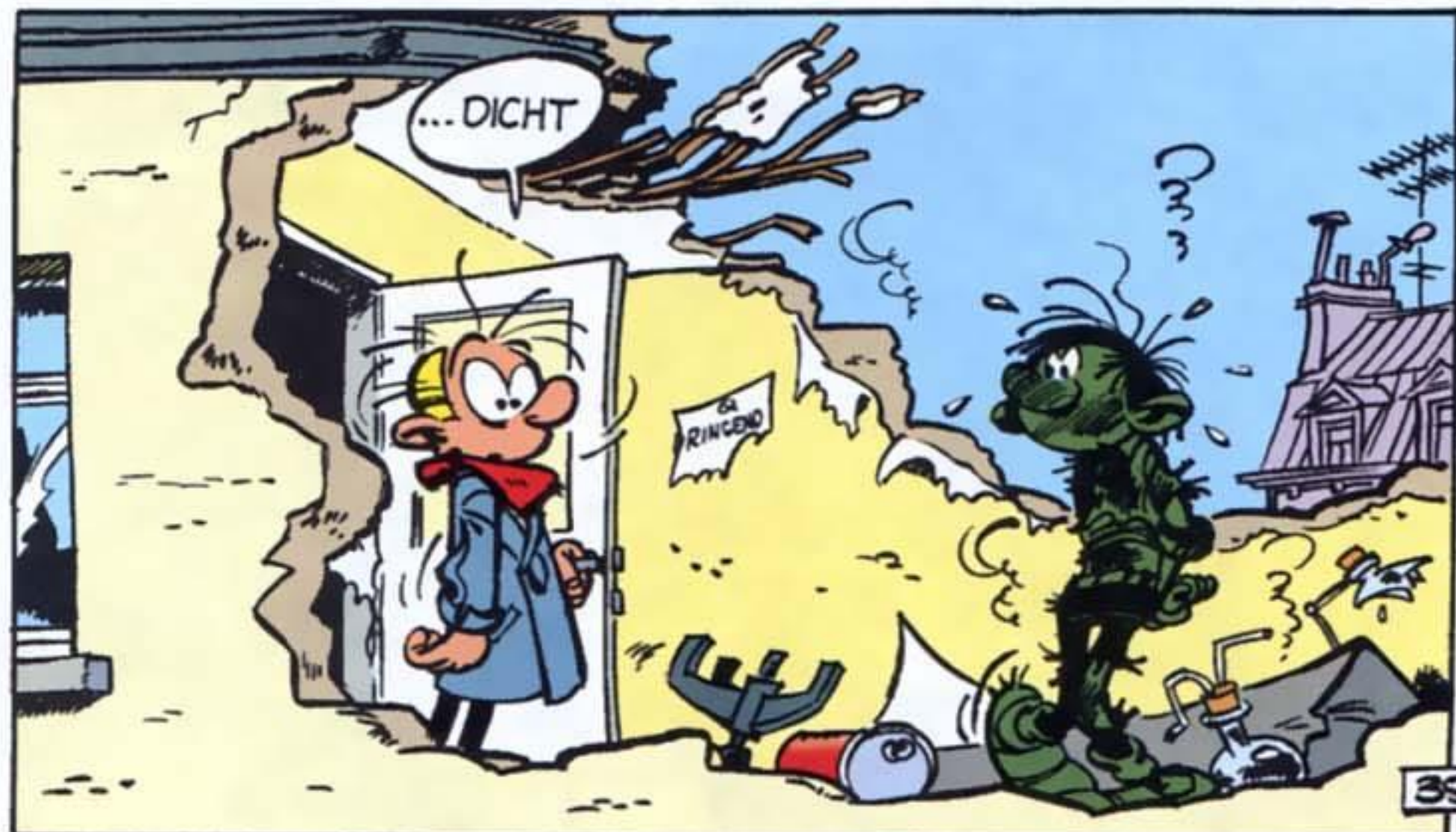
391

392

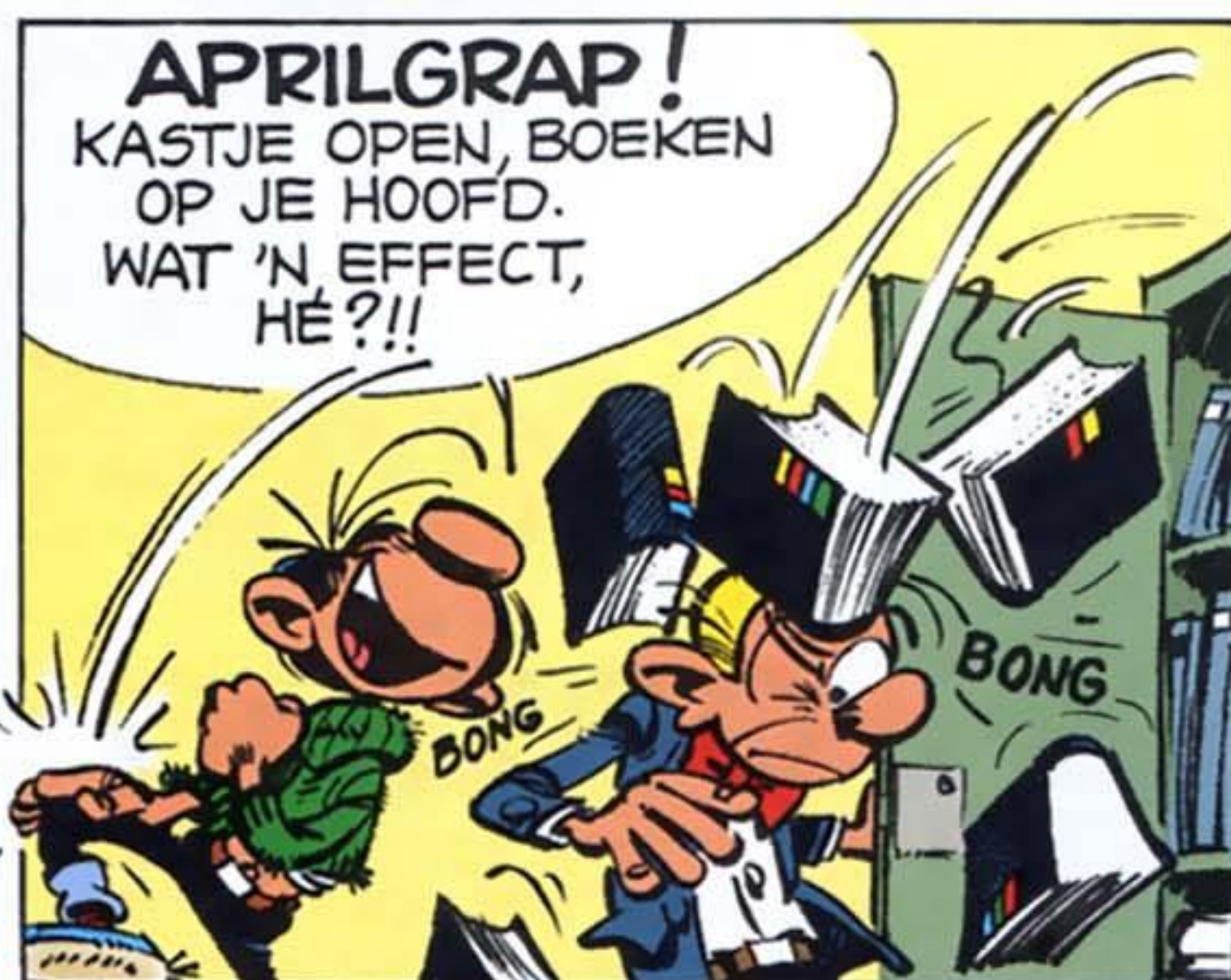

EEN UUR LATER...

Het kon niet missen... De
geewhonger van Guust
was de oorzaak geweest
van al te veel incidenten.
Erwtjes in de schrijfma-
chines, ansjovisolie op de
tapijten, cornedbeef op
teksten en contracten.
Kwabbernoot wond zich
eerst een beetje op, maar
daarna heel erg, over wat
hij als je reinste provocatie
beschouwde. En uit deze
situatie ontstond dan de...

blikjes- oorlog

Het begon allemaal met dat blikje haring in tomatensaus... Na die stuip had Guust er beter aan gedaan z'n snor een tijdje te drukken. Maar jammer genoeg bracht dat lege haringblikje hem weer op een onzalig idee. Hij dacht er een banjo van te kunnen maken. Ergens bietste hij een "t" — je weet wel, dat onmisbare ding dat van tekenars onhandige jongens maakt als het niet meer op hun tekentafel ligt — om er de hals uit te maken. Toen Krasser daar achter kwam, hoorden we een ander soort muziek. Over het blikje spande hij een stuk zeemleer dat hij in het berghokje van jufvrouw Ans Mooimans — dat nijverige persoontje dat 's avonds onze bureaus schoonmaakt — vond en over dat alles heen een stel koorden die hij voor zijn berucht geworden flaterfoon in reserve hield.

Je het geluid van dat instrument te beschrijven is geen gemakkelijk karwei. Het lijkt een beetje op het vallen van stalen knikkers in een zinken emmer. Daaruit zullen we moeten concluderen dat de fabrikant van deze blikjes een buitengewoon middel voor het bewaren van haring in tomatensaus op de markt heeft gebracht, maar daarbij de klankkwaliteiten volkomen over het hoofd heeft gezien.

Toen Kwabbernoot 's middags bij het binnenkomen op de redactie dit geluid hoorde, begonnen zijn ogen waakzaam te schitteren. Zonder een woord te zeggen liep hij het bureau van Guust binnen. Na 'n tijdje hoor-

den we Guust "Nou moe!" zeggen en vervolgens "Au!", en met een zucht van opluchting begrepen wij daaruit dat we voor het laatst de haringbanjo hadden horen spelen. Voordat hij op reportage vertrok, verklaarde Kwabbernoot glashard dat hij %&+/? geen enkel blikje meer op de redactie wilde zien en dat hij bij z'n terugkeer een %&+/? algemene inspectie zou houden en dat hij elk %&+/? blikje dat hij zou vinden, de prullenbak in zou smijten. Dit was een grote tactische fout. Gisteren was Kwabbernoot dus met zijn reportage bezig, en wij kregen allemaal de indruk dat Guust daarvan druk gebruikmaakte om links en rechts een heel warenhuis te verstoppen. Hij slofte verscheidene keren langs ons heen, beladen met loodzware kartonnen dozen. Waarschijnlijk is hij van mening dat deze crisis nogal lang kan uitvallen en dat er dus voorzorgen getroffen moeten worden. En omdat hij niet buiten zijn dagelijkse versterking kan, heeft hij voor een vrij lange tijd een geheime voorraad moeten aanleggen.

Als gevolg daarvan kregen we vanmorgen iets moois te zien. Kwabbernoot was terug en ging uit het raam hangen om te zien hoe het weer buiten was. Toen zag hij naast het venster van Guust een grote haak in de muur, met daarrond een tiental draadjes die naar het dak schenen te lopen en aan het eind waarvan een etiketje hing.

Met bloeddorstige ogen liep Kwabbernoot naar het naast gelegen

ZEG NIET
zo arm als Job
MAAR ZEG
een slecht betaalde job

raam. Hij pakte in het wilde weg een van de etikettes en las toen: "peren op sap". Hij begreep dat er boven op een hele voorraad blikjes moest staan. Je hoefde maar aan het touwtje te trekken om die dingen naar beneden te laten komen. En Kwabbernoot trok eraan terwijl hij zich triomfantelijk naar Guust omdraaide. De peren op sap kwamen inderdaad naar beneden, zwaaiden echter door en schoten klingelend door het raam van de heer Van Gestel, een verdieping lager. Je kunt je wel voorstellen dat noch de lange uitleg die hij meneer Van Gestel moest geven, noch het voorvalletje zelf het humeur van Kwabbernoot in een plezieriger staat konden brengen. Ongeveer een uur geleden liep hij de redactie af, uitroepend: "Ik kom terug! En dan heb ik alles bij me wat ik nodig heb om deze %&+/? blikjes de wereld uit te helpen!"

We houden alle belangstellenden graag op de hoogte van de afloop. Zoals Krasser steeds zegt: "Wat afloopt, kan niet helemaal in de hoogte zitten..."

ZEG NIET
een paard op een bergtop
MAAR ZEG
een tophit!

Vallende blikjes

Meneer Jan Netteman, onze conciërge, was niet te spreken over onze redactie. Terwijl hij met zijn geliefkoosde bezem op straat stond, was er vlak naast hem een blikje tomatensoep op de pas schoongeveegde stoep geknald. We probeerden nu Guust voor de bezem van de boze conciërge te behoeden. Plotse-ling...

Met veel kabaal werd de deur openges-
meten en brigadier Vondelaar kwam bin-
nenstormen, gevolgd door een
heer die we niet kenden. De agent
scheen verschrikkelijk kwaad, want
hij zwaaide zo met zijn knuppel dat
we duidelijk merkten dat hij zin had
het ding ergens anders voor te
gebruiken dan voor het regelen
van verkeer. Het vreemdste was
echter de verandering die zijn uni-
form had ondergaan. In plaats van
zijn gebruikelijke kepie droeg hij
nu een cilindervormig

blik waarop we TOMATENSOEP
konden lezen.

De heer die hem vergezelde, maakte
een vreemd gebaar terwijl hij ons zijn
jasje en broek liet zien, daarbij met
verstikte stem zeggend: "Ik wil de
kosten van de stomerij terug!"

Toen kwamen we er eindelijk achter
dat zijn pak een eigenaardig kleurtje
had. De linkerkant was fel blauw, ter-
wijl de rechterkant een onsmakelijke
roodachtige weerschijn vertoonde.
Kwabbernoot stond sprakeloos mid-
den in het vertrek. Met een van woe-
de trillende stem vroeg Vondelaar:
"Het tweede raam rechts... van wie is
dat?"

"Maar..." zei Kwabbernoot, "dat is van
mij. Wat is..."

"Zo, we gooien dus tegenwoordig maar
lukraak tomatensoep op voorbijgangers
en, wat nog ernstiger is, op vertegen-
woordigers van de openbare orde?"
vroeg de brigadier knarsetandend.

"Jongeman, daarover krijg je nog meer
te horen!"

"Maar... Guust is de hele tijd hier geble-
ven, en ik ook!" stootte Kwabbernoot uit.

"O nee, jongeman, probeer er geen
anderen bij te slepen!" schreeuwde de
brigadier. "Alles wat ik weet, is dat ik me
naar mijn post begaf, zoals gewoonlijk
met 'n open oog, en dat deze heer me te
hulp riep omdat hij het slachtoffer van
een typische aanslag was geworden..."

"Net als verleden week de conciërge",
mompelde Kwabbernoot.

"...en toen ik voor het onderzoek op de
plaats van de misdaad aankwam, voelde
ik een ontzettende klap op de plaats van
mijn kepie, veroorzaakt door een conser-
venblik dat door een misdadige hand naar
beneden was gegooid! We zullen dat ove-
rigens ter plaatse kunnen constateren."

Hij liep door het bureau van Kwabber-

noot heen en ging uit het raam hangen.
Tot op dit ogenblik weten we niets van
die meneer in het blauwe pak. We weten
slechts dat Van Gestel ons een rekening
van een stomerij doorstuurde met de
vraag hem daarover wat meer te vertel-
len.

Toen Kwabbernoot terugkwam, had hij
een detector bij zich — zo'n ding waar je
verborgen mijnen mee opspoort. Maar
Kwabbernoot zocht geen mijnen. Hij
zocht verborgen blikjes, en hij had al
dadelijk succes. Onder het parket, links
van de deur, ontdekte hij drie blikjes
aardbeien op sap en drie blikjes zalm.
Een harde klap voor Guust: zalm met
aardbeien is zijn basisvoedsel.

Het klapstuk was wel dat Kwabbernoot
een Duitse mijn uit de jongste wereldoor-
log vond. Guust had die gekocht om bij
gelegenheid eens te kijken wat erin zat.
De telefonisch gewaarschuwde ontmij-
ningsdienst van het leger laat nu het
gebouw ontruimen. De luitenant deed
Guust roepen en feliciteerde hem harte-
lijk: Guust had zich niet laten bedonde-
ren, zijn mijn was nog "springlevend"... ■

401

402

Dagboek van een oorlogs-correspondent

Ditmaal gaat het er volop stuiven. Kwabbernoot wil niet dat Guust blikjes eet in zijn kantoor, maar Guust kent alle knepen van de stadsguerrilla. Uit het dagboek van Pruimpit:

Woensdag, 14.20 uur.

Krasser, onze tekenaar, wil een tekening inkleuren en steekt daarvoor de lichttafel aan. Tot zijn grote verbazing verschijnen op het scherm de silhouetten van vijf sardineblikjes. De speurende Kwabbernoot is er eerder dan Guust. De blikjes zitten tussen het glas en de T.L.-buizen.

Woensdag, 15.10 uur.

Kwabbernoot schiet als een duivel uit een doosje uit de grote rol tekenpapier waarin hij zich had verstopt, en verrast Guust op het ogenblik dat deze wil beginnen een blik spaghetti à la bolognaise te nuttigen. Ontzet laat Guust het blik op de post van de week vallen. De schade schijnt aanzienlijk. Uit een onderzoek blijkt dat Guust voor het openen van het blik gebruik heeft gemaakt van

een kampeermes dat hij van Bertje Van Schrijfboek, de vertaler, heeft geleend. Als Kwabbernoot dit mes in beslag wil nemen, krijgt hij de grootste herrie met de eigenaar.

Verder even wijzen op de onverschrokkenheid van Guust. Om de aandacht van de vijand niet door kookgeurtjes te trekken, heeft hij zich aangewend zuurkool, spaghetti en bonensoep te eten zonder ze vooraf op te warmen.

Woensdag, 16.24 uur.

Bertje Van Schrijfboek wil een encyclopedie raadplegen. Uit de kast haalt hij het deel B-C en hij slaakt een kreet van verrassing. In zijn hand houdt hij een lege kaft. Op de boekenplank blijft een stapel blikjes staan: bacon, cannelloni, cornedbeef. In de kaft van het eerste deel vindt Bertje abrikozen, ananas enz. Uit nieuwsgierigheid kijken we even achter de kaft van het laatste deel. Niets dat met een Z begint. Alleen een groot blik Würstchen, echte Duitse knakworstjes. Het schandaal heeft zijn hoogtepunt bereikt. We hebben Guust zijn vandalisme onder de neus gewreven. Hij moet alle bladzijden van de encyclopedieën weer in hun kaften plakken (1).

Woensdag, 17.08 uur.

Kwabbernoot kamt alle kantoren uit naar blikopeners.

"Verstop je blikjes maar waar je wilt, Guust", zegt hij. "Je kunt ze nu toch niet meer openmaken!"

Donderdag, 9.45 uur.

Guust komt ongewoon vroeg de redactie

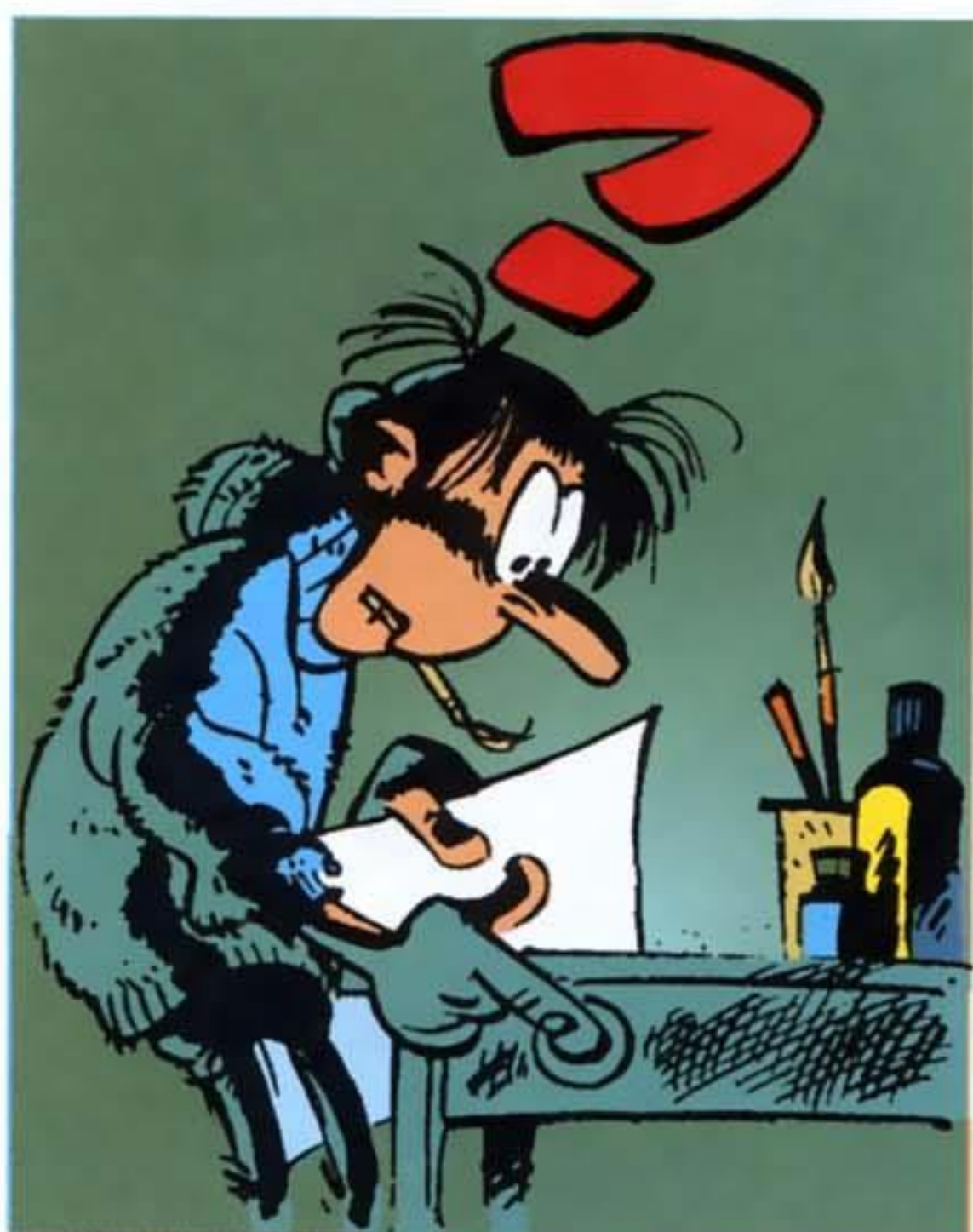
binnen. Maar Kwabbernoot, die nog heel wat vroeger is gekomen, fouilleert hem. Buit: 27 blikopeners van diverse modellen. Ze gaan bij de rest, die Kwabbernoot in een lade onder slot houdt.

Donderdag, 10.33 uur.

Tegenaanval. Een zekere Bertje Dreutelaar staat voor de deur met zijn zusje aan de hand. Hij vraagt of het kleintje haar oom Guust even een handje mag geven voordat ze naar de kostschool gaat. Kwabbernoot klopt vriendelijk op het hoofd van het meisje en voelt iets hards in de enorme knot die het kind op haar hoofd heeft. Hij haalt er een gloednieuwe blikopener uit, vlindermodel.

Donderdag, 11.06 uur.

Kwabbernoot zit aan zijn bureau en ziet opeens een dansende, veelkleurige massa langs zijn raam schieten. Hij springt overeind, kijkt door het raam en ziet een tros van negen ballonnen waaraan een blikopener hangt. Beneden op het trottoir staat Joost-van-Smith-aan-de-overkant, die het draadje vasthoudt

en moeizaam probeert de ballonnen voor het venster van Guust te krijgen. Plotseling herinnert Kwabbernoot zich het luchtpistool dat hij een tijd geleden bij Guust in beslag genomen heeft. Als de bliksem haalt hij dat ding uit de kast en hij begint koelbloedig het kwetsbare oorlogstuig van de vijand onder vuur te nemen. Bij ieder schot verliest het ding hoogte. Tenslotte valt het als een baksteen en blijft het in een plataan hangen. Joost-van-Smith blaast de aftocht. Kwabbernoot heeft een schitterende overwinning behaald.

Donderdag, 15.20 uur.

Nieuwe episode, geïnspireerd op het

paard van Troje. Juffrouw Jannie komt glimlachend maar zichtbaar nerveus uit het archief. Ze heeft een heerlijke taart bij zich die voor de redactie bedoeld is. Met het mes in de lucht aarzelt ze net iets te lang voordat ze begint te snijden. Kwabbernoot ziet dat en wordt wantrouwig.

"Meneer Guust", monkelt ze, "u krijgt het stuk met de drie nootjes."

De begunstigde neemt zijn stuk taart mee om het "rustig te kunnen verorberen", maar Kwabbernoot loopt hem achterna en eist bij deze operatie tegenwoordig te zijn. Ondanks hevig protest moet Guust zich daarin schikken en bijt hij zich een paar ogenblikken later drie tanden uit zijn mond. Er zit namelijk een hard voorwerp in de koek verborgen. Kwabbernoot roept uit: "Jij bent de koning!"

Hij mompelt nog wat triomfantelijke opmerkingen en pikt dan met spitse vingers een klein blikopenertje tussen de kruimels weg. Dat ligt nu achter slot en grendel bij zijn ongelukkige voorgangers.

Donderdag, 16.00 uur.

Een luchtaanval! Bij Smith stijgt een klein vliegtuigje van het dak op. Het wordt draadloos bestuurd door een zekere Joost, die het kistje drie rondjes boven de straat laat draaien om het vervolgens op onze gevel te laten afstevnen. Voor het raam van zijn bureau wappert Guust met een oude dufflecoat om het op te vangen. Het slecht gebouwde of slecht bestuurd toestelletje schijnt moeilijk onder controle te houden. Misschien is dat ook wel te wijten aan de blikopeners die in het toestelletje gewurmd zijn. Het

NIET VERWARREN Platte broodjes bakken en Bakkeleien

aarzelt, waggelt en mist in volle vaart zijn doel met meer dan drie meter. Jammer dat op die driemeterlijn net het venster van Knuvelder, Platanen en Zonen ligt. En sinds een zeker avontuur met gitaren en elektronische breinen zijn de verhoudingen met onze burens enigszins gespannen te noemen.

Onmiddellijk begint bij Kwabbernoot de telefoon te rinkelen en het komt ons voor dat er lang en heftig uitleg verschaft moet worden. Toch schijnt onze pientere redacteur erin geslaagd te zijn Uitgeverij Dupuis buiten deze aangelegenheid te houden, want even later zien we de heren Knuvelder en Platanen rood van woede de straat oversteken. Zeer beheerst, maar ook zeer beslist treden ze bij Smith Import-Export binnen. De ene houdt de overblijfselen van het vliegtuigje in zijn hand, de andere de overblijfselen van een maquette van een superbe draaibrug.

Daar komen ze terug met meneer Smith, die Joost bij z'n oor vasthoudt. Ze lopen onze kant uit... Guust is op raadselachtige wijze verdwenen...

PRUIMPIT

(1) Als iemand op de redactie de betekenis van een woord beginnend met D of E wil weten, dan moet hij in deel L-M kijken. Dat is niet erg, want de letters L-M zitten in deel R-S. En ga zo maar verder.

Blokkade

Guust heeft de blikjesoorlog verloren. Toen Ans Mooimans een paar dagen geleden de prullenbakken in de afvalschacht leegde, zag zij onder haar ogen drie blikjes vissoep en verscheidene blikjes cornedbeef wegschieten.

Gisteren werd de laatste bevoorradingspoging van buitenaf een mislukking. De operatie was slecht voorbereid en belabberd uitgevoerd. Kortom, ze miste overtuiging.

Op de stoep stond Joost-van-Smith-aan-de-overkant. Hij opende een blikje sardientjes en bevestigde het aan het uiteinde van een koord. Voor het venster op de zesde verdieping draaide Guust koortsachtig dit nylonkoord op een klos op. Daardoor begon het blikje een gevaarlijke dans langs de gevel uit te voeren. Net op dat ogenblik stak Harrie, de barkeeper van het kroegje op de hoek, de straat over in de richting van ons gebouw. Hij had een dienblad in de hand. Dat dit detail van het grootste belang is, zul je nog wel merken.

Het sardineblikje stootte tegen een raamkozijn, schoot weg, knotste vervolgens weer twee keer tegen de gevel. Op de derde vloog daardoor een straal olie over de blouse van de telefoniste. Het blikje schoot vervolgens een kort ogenblik door het openstaande raam van de vierde en deponeerde drie sardientjes op een dossier dat meneer Van Gestel net aan de heren van de belastingen liet zien. Guust begon 'm te knijpen. Ongetwijfeld wilde hij zo vlug mogelijk langs de vijfde zien te komen en daarom gaf hij een forse ruk aan het koord. Toen het einde van de draad naar binnen schoot, was er slechts een leeg blikje over, dat met een forse zwaai in de omslag van zijn linkerbroekspijp terecht kwam.

We laten Guust nu maar alleen met zijn pogingen om zich uit het onontwarbare kluwen koord te bevrijden en dalen af naar de vijfde.

In het bureau van de directie hoorden we meneer De Mesmaeker net zeggen: "Geloof me, meneer Dupuis, u kunt beter met Onze-Lieve-Heer te doen hebben dan met z'n heiligen. En wat die contracten betreft..."

Hij werd onderbroken door de bin-

nenkomst van Harrie, de barkeeper, die zijn dienblad op tafel zette. Meneer Dupuis overhandigde zijn gast een glas.

"Drinkt u whisky met of zonder soda, meneer De Mesmaeker?"

Op dat ogenblik kreeg de man van de contracten het sardientje in de gaten dat roerloos in de whisky dobberde.

"In ieder geval nooit met vis!" barstte hij uit.

Rood als een kreeft, met opgezwollen aderen op de slapen, keerde hij het glas boven de contracten om. Whisky, ijs en sardientje keken meneer Dupuis triest aan.

"U ook al!" voegde De Mesmaeker meneer Dupuis verwijtend toe, waarop hij verontwaardigd wegbeende en de deur met een klap achter zich dichtgooide.

Als een zoutzuil bleef meneer Dupuis daar zitten, de fles spuitwater in de hand. Minutenlang kon hij zijn blikken niet van het sardientje afwenden. Toen rinkelde de telefoon. Aan de andere kant was de stem van meneer Knuvelter te horen.

"Zeg eens ...! Is het onderhand uit met die flauwekul? Dat sardineblikje dat zopas op mijn bureau terechtgekomen is, zal olie op het vuur zijn!"

Toen werd een andere stem hoorbaar. Zeker die van meneer Platanen. "Ik verzeker u dat deze geschiedenis zich als een olievlek zal uitbreiden!"

Klik...

Meneer Dupuis ging op onderzoek uit. Daarbij belandde hij uiteindelijk op de redactie. En nu is er geen sprake meer van blikjes, noch van openers. Guust moest beloven zijn leven te beteren.

Het bewijs daarvan leverde hij vijf minuten geleden al door aan Kwabernoot te vragen: "Zeg, heb jij geen notenkraker?"

VLUGGERDJE
Een brokkenpiloot uit Boksemeer
Streek zacht op een klaverveld neer
Ontsteld zei hij: "Stik,
Geen deukje in 't blik!
Da's link!... Nu vlieg ik nooit meer!"

PAS OP, GUUST, AGENT KLAPPER-
KAAK BEKIJKT JE MET EEN
SCHEEF OOG... ALS DIE JE TE PAK-
KEN KRIJGT VOOR ONGEoorloofd
PARKEREN...

PFFFFT!
HIHIHI!

DIE MAAKT
ME NIET BANG!
IK HEB DAT
PROBLEEM MOOI
OPGELOST...

IK HEB IETS GEVON-
DEN OM DEZE DEUR
OPEN TE KRIJGEN... KJK
NU MAAR GOED...

EEN HELE PARKING
VOOR ME ALLEEN!
BLAUWE ZONE?
KEN IK NIET!

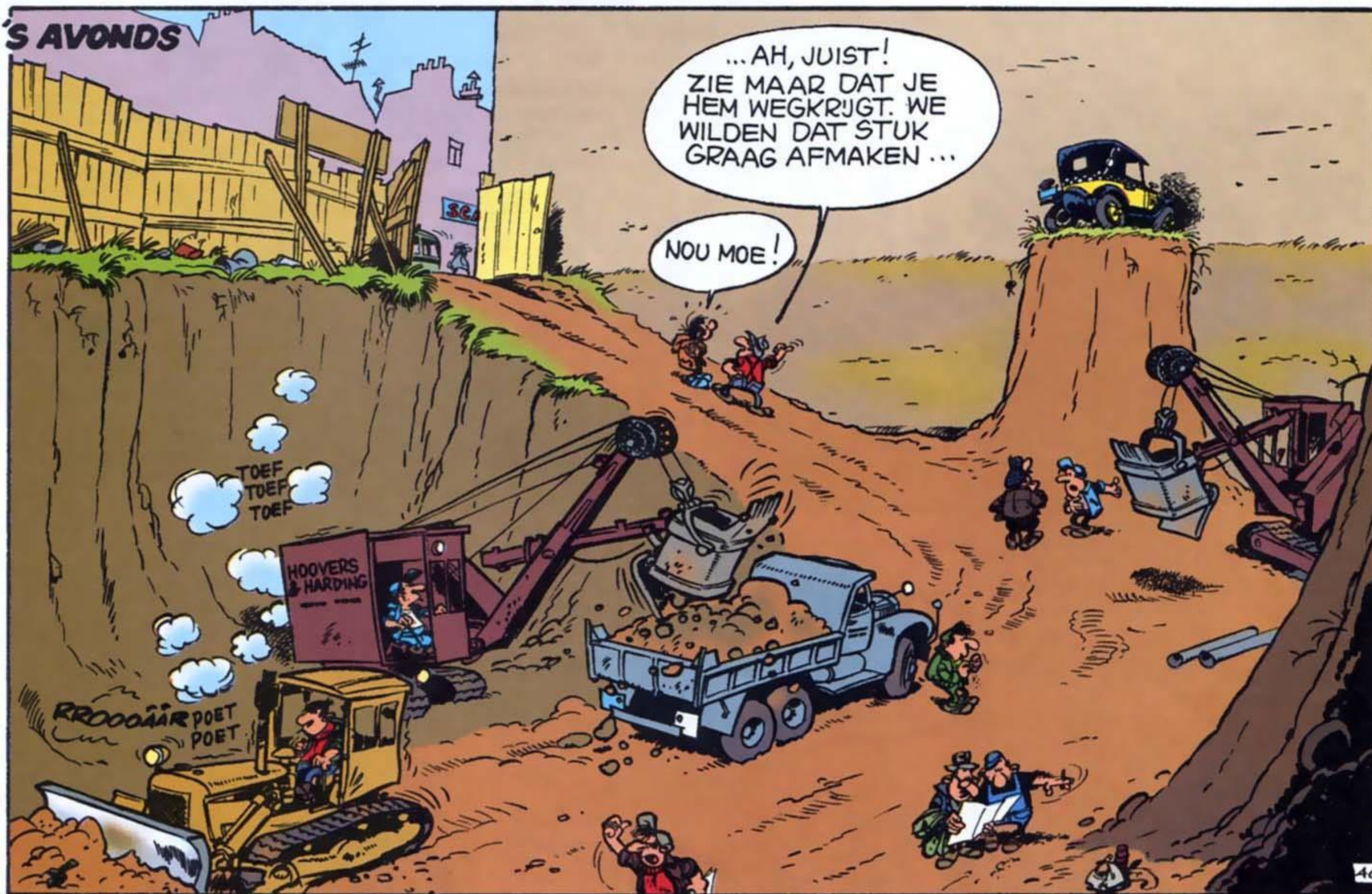
EN VANAVOND HAAL IK M'N
KARRETJE WEER OP, EN NIEMAND
HEEFT ER LAST VAN GEHAD...

'S AVONDS

...AH, JUIST!
ZIE MAAR DAT JE
HEM WEGKRIJGT. WE
WILDEN DAT STUK
GRAAG AFMAKEN...

NOU MOE!

NUR 360
ISBN 90-314-2006-9

9 789031 420063

www.dupuis.com